

ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ

1881

[ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ—ΙΟΥΝΙΟΣ]

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 6.—ΔΕΔΕΜ. ΦΡ. 8

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ
ΑΔΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΣΩΝ ΑΡΙΘ.

ΑΘΗΝΗΣΙ

Γραφείον της Έστιας: Όδου Σαββαίου, 6.

1881

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μητροπολιτη
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ

ἘΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ἑνδέκατος Πανθεσμική ἱστορία: Ἐν Ἀθήναις, pp. 10, ἐν ταῖς ἑξαετηρίαις pp. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ pp. 20. - Δι' ἀσπασμῶν ἔρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἰς ἑκάστην - Γραφεῖον τῆς Διοικήσεως: Ὁδὸς Σπυριδίου, 6 5 Ἀπριλίου 1881

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

[Μυθιστορία Ι. Ρουφφίνης. — Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου].

Βουήσια: 1871 τ. 1. σ. 201.

Δ'

Ἀκροβολισμοί.

Τὴν ἐπαύριον πρωΐαν, λίαν ἐνωρίς, ὁ ἰατρὸς Ἀντώνιος κατέβηκε τὸν λόφον τῆς Βορδιγέρας, διευθυνόμενος εἰς τὸ πανδοχεῖον, ὅπου εἶχε καταλύσει ἡ ἀσθενής του. Ἐβάδιζε στεφθερῶ τῶ βήματι, χωρὶς ὄμως καὶ νὰ σκεῖδῃ, ἐσκεμμένον ἔχων τὸ ἦθος, καίτοι ἤρεμος ὡς πάντοτε. Ὁ ἰατρὸς Ἀντώνιος δὲν ἦτο ὠρῆτος, τοῦλάχιστον ὡς οἱ συνήθειαι ἤρωτες τῶν μυθιστορημάτων. Ἐίχεν εὐρὺ τὸ στόμα, ῥίνα οὐτ' ἑλληνικὴν οὔτε ρωμαϊκὴν, μῆλα τῶν παρειῶν προέχοντα, καὶ ἀπλῶς εἶπειν χαρμηλῆρας οὐχὶ κανονικοῦς, μορφήν δὲ οὕτως εἶπειν λεόντειον. Ὅ, τι δὲ μόνον δύναται νὰ ῥηθῆ πρὸς ἔπαινον του, εἶνε ὅτι ἡ φυσιογνωμία του ἦτο λίαν ἐκφραστικὴ καὶ νοήμων. Θελησις καὶ διάνοια ἰσχυρὰ ἀνεγινώσκοντο ἐπὶ τῶν στρογγύλων προσχόντων κροτάφων του, οὓς κατώρου πολλάκις νὰ συσπᾶ κατὰ παράδοξον τρόπον. Τὸ μεῖδιμά του, ὅπου ἐξέφραζεν ἐπίστε ἤρεμον εἰρωνεῖαν, ἦτο γλυκὺ καὶ προσηνές. Τὸ ἐξωτερικὸν δ' αὐτοῦ ἦτο ἐν συνόλῳ ἀξιοπαρατήρητον, ἀλλ' ἐπιβάλλον σεβασμὸν μᾶλλον ἢ ἐμπνέον συμπάθειαν.

Κατευθύνεται λοιπὸν ὁ ἰατρὸς εἰς τὸ πανδοχεῖον ἢ Κεραμικ, ὡς ἐκαλεῖτο τὴ παρὰ τὴν ὀδὸν πενιχρὸν ξενοδοχεῖον. Ἀγνωστὸν ἂν τὸ ὄνομα του ταῦτο προήρχετο ἐκ τοῦ κεραμικοῦ χρώματός του ἢ ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ, ὅπου ὑπῆρχεν ἄλλοτε κεραμοποιεῖον. Ὅπως δὴ ποτε οὐδεὶς ἠδύνατο ν' ἀρνηθῆ ὅτι τὸ ἐξωτερικὸν του ἦτο πενιχρὸν καὶ ἀλλόκοτον. Ἡ οἰκία εἶχε κτισθῆ τὸ κατ' ἀρχὰς ἐστραυμμένην ἔχουσα τὴν πρόσοψιν αὐτῆς πρὸς βορρᾶν ἦτοι πρὸς τὴν ὀδὸν κατόπιν ἑμῶς, ἐνεκα φθίνεταί τοῦ κοινοῦ τοῦ, τὰ ἀρχικὰ παράθυρα καὶ ἡ εἰσοδος εἶχαν τευχισθῆ διὰ λίθων καὶ πηλοῦ, νέα δὲ παράθυρα καὶ νέα θύρα ἠνολήθησαν πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, ἦτοι πρὸς μεσημβρίαν.

Ἐκ τούτου δὲ προήλθεν ἄμορφος ὄλιος, ἀνώμαλος καὶ παράδοξος τῆς οἰκίας ἡ ὄψις. Πρὸς ἀντικατάστασιν τῆς κλίμακος, ἥτις ἔφερε πρότερον ἀπὸ τοῦ ἰσογείου εἰς τὸν πρῶτον ἔροφον, καὶ ἦν εἶχε καταστήσει περιττὴν ἡ νέα διασκευή;

προστέθη ἐξωτερικῶς πόδιον λίθινον, οὕτως αἱ δύο σειραὶ βυθμίδων ἠνοῦντο εἰς τὸν πρῶτον ἔροφον, σχηματίζουσαι ἄνδρον πρὸ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ παραθύρου, ὅπου εἶχε ταπεινωθῆ ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς θύρα. Αἱ βυθμίδες δ' ἐκείναι αἱ σχετικῶς ὑπερμεγέθεις καὶ ὁ δυσανάλογος οὗτος πρὸς τὸν πενιχρὸν οἰκίσκον ἐξώστης, κῆρυκον ἐτίμυλλον τὸ παράδοξον τῆς οἰκοδομῆς, ἥτις ὠμοιάζεν οὕτω πρὸς δεκαετῆς παιδίον, οὕτως τοὺς ὄμους ἐκάλυπτεν ἀνδρικὸν ἔνδυμα.

Ὁ ἰατρὸς Ἀντώνιος εὖρε τὴν ἀσθενῆ του εἰς κατάστασιν οὐχὶ εὐάρεστον. Ἡ Λουκία μόλις εἶχε κλείσει τοὺς ὀφθαλμούς δι' ὄλης τῆς νυκτός· εἶχε κεφαλαλγίαν καὶ δίψαν διερῆν, τὰ χεῖλη ξηρὰ καὶ τὸν σφυγμὸν σφοδρὸν. Ἐπύρεσσε.

— Ἀυποῦμαι βεῖ δὲν σὰς ἐφλεβοτόμησα χθὲς, εἶπεν ὁ ἰατρὸς, ἐξετάσας τὸν σφυγμὸν τῆς ἀντιπαθεῖτε τὴν ἀφαιμάξιν;

— Διόλου, ἂν τὸ νομίζετε ἀναγκαῖον, εἶπεν ἡ Λουκία· ἀλλὰ καλλίτερον εἶνε νὰ δημηλήσετε περὶ τούτου πρῶτον μὲ τὸν πατέρα.

— Πηλὸ καλὰ. Λαμβάνετε τότε τὴν καλωσύνην νὰ μηνύσατε εἰς τὸν Σπρ. Ἰωάννην διὰ τῆς Θαλαμηπόλου σας, βεῖ ἐπεθύμουν νὰ τὸν ἴδω;

Ἡ Χούτις, ἀφοῦ προσεῖδε τὴν κυρίαν τῆς, ἠγέρθη νὰ ἐξέλθῃ.

— Περιμένετε μίαν στιγμὴν εἰς τὸ δωμάτιόν σας, εἶπεν αὐτῇ ἡ Λουκία, πρὶν φωνάξετε τὸν πατέρα μου. Ἐχω κατὶ νὰ ἐρωτήσω τὸν ἰατρὸν.

Ἄμα δὲ ἔμειναν μόνοι, ἡ Λουκία, διατελούσα τοὺς ἐξημέρους ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ ὀφθαλμούς τῆς, καὶ ἀτενίζουσα αὐτοὺς ἐπὶ τὸν ἰατρὸν, τῷ εἶπεν:

— Ἐμὰι εἰς κίνδυνον;

— Ὁ ἰατρὸς ἐβόαγε εἰς γέλωτα.

— Ὅσον κ' ἐγὼ, ἀπήντησε. Ποῖος σὰς βάζει αὐτὰς τὰς ἰδέας;

— Σὰς παρακαλῶ, ὑπέλαβεν ἡ Λουκία, μὴ θέλατε νὰ μὲ γελάσατε, μὴ μὲ μεταχειρίζεσθε ὡς παιδίον. Δὲν φοβοῦμαι ν' ἀποθάνω, καὶ ἂν πρόκειται ν' ἀποθάνω, πρέπει νὰ μοῦ τὸ εἰπῆτε πρός, τὸ θέλω.

— Ἐῖθε γενναία, τὸ βλέπω, ἀπήντησεν ὁ ἰατρὸς μετὰ τινος συγγενήσεως, ἀλλὰ δύναμαι νὰ σὰς βεβαιώσω, ὅτι ἡ κατάστασίς σας δὲν ἔχει ἀνάγκη γενναϊότητος. Πιστεύσατέ με· ὅσον κιν-

δυνεύω ν' αποθάνω εγώ, άλλο τόσον κινδυνεύετε και σεις.

— Parola? ηρώτησεν η Λουκία, τίνουσα την μικράν της χείρα.

— Parola! απάντησεν ο Αντώνιος, σφιγγών αυτήν.

— Βύχαριστώ, ειπεν εκείνη, τώρα θα σας εξηγήσω, πόθεν μ' ήλθεν η ιδέα ότι κινδύνευα. Σήμερον πολύ πρωί, τὸ πρῶτον πράγμα ποῦ εἶδα ἦτον ἡ κόρη τὴν ὁποίαν λέγετε Σπεράντσαν. Πρέπει νὰ ἤμην σχεδὸν κοιμισμένη, διότι δὲν τὴν εἶδα ὅταν ἐβῆκε. Ἐκάθητο εἰς ἓν καθίσμα καὶ μ' ἐκύτταξε μὲ τόσῃ συμπάθειαν καὶ μὲ τόσῃ λύπῃν, ὥστε, ὅταν τὸ βλέμμα μου συνήνησε τὸ βλέμμα της, αἰσθημα τρόμου μὲ κατέλαβε. Δάκρυκ ἔβρεχον τὸ πρόσωπόν της, καὶ μ' ἐφάνη, ὅτι ἡ κόρη ἐκείνη δὲν θὰ ἐλυπείτο τόσον πολὺ διὰ μίαν ξένην, ἂν ἡ κατάστασις μου δὲν ἦτο σοβαρὰ. Ἐπειδὴ δὲ ἤσθονόμην πολὺ κακὰ τὸν ἐαυτὸν μου ἐφαντάσθην...

— Ἀνύπαρκα πράγματα, διέκοψεν ὁ ἰατρός. Ἡ Σπεράντσα εἶνε ἐν ἀνόητον καὶ εὐαίσθητον πλάσμα, καὶ τὴν εὐαίσθησίαν της τὴν ἔχει πάντοτε πρόχειρον. Ἡμεῖς οἱ ἰταλοὶ, καθὼς εἰξεύρετε, προσέθηκε μειδιῶν, εἰμένα γνωστοὶ διὰ τὴν ἀνόητον ἐπιδεικτικότητά μας. Ἐπειτα, τί παράδοξον, ἡ Σπεράντσα, ἡ ὁποία ἔχει καλὴν καὶ τρυφερὰν καρδίαν, νὰ συνεχινήθῃ μέχρι θαυμάσιον, ὅταν σὰς εἶδε πάσχουσαν, τόσον νέαν καὶ τόσον... (ἐδῶ διεκόπη πρὸς στιγμὴν κ' ἐδίπτασεν ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον ὁ Ἀντώνιος) καὶ τόσον συμπαθῆ. Μοῦ ἐπιτρέπετε τώρα νὰ ἴδω τὸν κύριον πατέρα σας;

— Ω! ναί, απάντησεν η Λουκία.

Καὶ μεγαλοφρόντορον λαλοῦσα παρεκάλεσε τὴν μίς Χούτσινας νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν τοῦ ἰατροῦ.

Ὁ Σίρ Ἰωάννης εἶχεν ἐγεροθῆ πολὺ πρῶτ, δύσθυμος καὶ δυσδιάθετος ὡς ἄνθρωπος κακοσυκτῆσας καὶ, πλὴν τούτου, αἰσθηθεὶς καὶ τινὰς νυγμῶδους ποδάγρας. Ὁ Σίρ Ἰωάννης εἶχεν ἴδει πρότερον τὴν Μίς Χούτσινας, εἶχε μάθει παρ' αὐτῆς δυσάρεστα περὶ τῆς καταστάσεως τῆς υγείας τῆς θυγατρὸς του, καὶ εἶχεν ἐπομένως ἀπελπισθῆ ὅτι ἠδύνατο ν' ἀναχωρήσῃ ἐντὸς τῆς ἡμέρας. Ὁ Σίρ Ἰωάννης εἶχε καλέσει τὸν Γιάννην νὰ τῷ φέρῃ τὰ ἐγγραφέα του, καὶ ἔλαβεν εἰς ἀπάντησιν ὅτι ὁ Γιάννης εἶπαι. "Ὁλ' αὐτὰ τὰ ἀλλεπάλληλα ἀτυχήματα εἶχον ἐρεθίσει φροδερὰ τὸ νευρικὸν σύστημα τοῦ βαρωνέτου, ὅστις ἀνυπομόνως περιέμενε τὸν ὑπρέτην του ἵνα καταχύσῃ ἐπὶ τῆς χονδρῆς του στρογγύλης κεφαλῆς ὕλην τὴν ἐντὸς αὐτοῦ σωρευμένην χολήν.

— Ὅλα πηγαινὺν ἀνάποδα εἰς τὸν καταρκαμένον αὐτὸν τόπον! ἀνέκραξεν οἶονεὶ παρηγορούμενος.

Ὁ Σίρ Ἰωάννης εἶχε περὶ Ἰταλίας καὶ Ἰταλῶν

ὀλιγίστας μὲν ἀλλὰ σταθερὰς καὶ ἀδιασείστους γνώσεις. Ἡ Ἰταλία ἦτο ὠραῖος τόπος, κατὰ τὸν Σίρ Ἰωάννην, ἀλλὰ μόλις κατοικήσιμος: κλιβανος τὸ θέρος καὶ παγοθήκη τὸν χειμῶνα. Ἡ Ῥώμη ἤξιζε τὸν κόπον νὰ τὴν ἴδῃ τις, ἀλλὰ... σκυθρωπῆ, σκυθρωπῆ, σκυθρωπῆ! Οἱ ἰταλοὶ, ὡς ἔλεγεν ἀνυποκρίτως, ἦταν ἄνθρωποι ἀρπακτικοὶ, κακοενδεδυμένοι, μελίγλωστοι, φέροντες πάντοτε κομβολόγιον δεξιόθεν καὶ ἐγχειροῖδιον ἀριστερόθεν. Ἐκ δύο ἰταλῶν ὁ εἰς θὰ ἦτο πάντοτε τραγωδιστῆς, ἡ ληστῆς, ἡ εὐγενὴς πτωχεύσας καὶ ἡμεροβιδῶν. Εἰς τὰ συστατικά δὲ ταῦτα τοῦ κοινικοῦ σώματος τῆς Ἰταλίας εἶχε προστεθῆ ἐσχάτως καὶ ὁ αἱματοπότης δημοκρατικὸς, ὁ διαρκῶς συνωμοτῶν κατὰ τοῦ νομίμου τοῦ ἡγεμόνος, ποικιλία ἐθνικῆ, περὶ ἧς πολλὰ εἶχεν ἀκούσει λεγόμενα ὁ Σίρ Ἰωάννης κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν Ῥώμῃ διατριβὴν του, ὑπὸ νέου τινος Ῥωμαίου πρίγκιπος, ἀνεψιοῦ καρδινάλιου, καὶ μεγάλως ἀρσεσκομένου εἰς τὴν μετ' ἄγγλων συγκοινωνίαν. Καθότι ὁ Σίρ Ἰωάννης, ὅπως κάλλιον σπουδαστὴν τὸν ἰταλικὸν χαρακτήρα, συναναστρέφετο ἀγγλικὰς μόνον οἰκογενείας, εἶχεν ἄγγλον ἰατρόν, ἀγγλους ὑπρέτας καὶ ἄγγλον μάγειρον, ἔρωγε ἀγγλικὰ φαγητὰ, ἔπινεν οἶνους δῆθεν ἀγγλικούς, καὶ ἠγόραζε μόνον εἰς ἀγγλικά ἐμπορικὰ καταστήματα. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ὁ βαρωνέτος εἶχε δημιουργήσει ἐν μέσῳ Ῥώμῃ μικρὸν τι Λονδίον πρὸς χρῆσιν του.

Ὅτε ὁ Γιάννης ἐπιστρέψας ἐνεφανίσθη πρὸ τοῦ αὐθέντου του ἡ μορφή του τοσαύτην ἐξέφραξεν ἀπελπισίαν, ὥστε ἡ προεσκευασμένη καταγιγῆ ὕβρεως, ἣν ἐπεφύλασσε αὐτῷ ὁ βαρωνέτος, ἀντικαταστάθη ὑπὸ τῆς ἀπλῆς ταύτης ἐρωτήσεως:

— Τί διάβολο πρέχει πάλιν;

— Πῆγα εἰς τὴν Πορτιέζουαν, αὐθέντη, ἀπεκρίθη ὁ Γιάννης, καὶ οὔτε βουδινὸν ἔχει, οὔτε τσάι, οὔτε βούτυρον. Τί νὰ κάμωμιν; ἠρώτησεν ὁ ταλαιπώρης, τοσοῦτον περίλυπον ἔχων τὸ ἦθος, ὅστε τρεῖς τέσσαρα μειδιάματος ἐπλανήθησαν ἐπὶ τῶν γαιλέων τοῦ Σίρ Ἰωάννου.

Κατ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐλαφρὸς κτύπος ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν, καὶ ἡ Μίς Χούτσινας εἰσελθοῦσα, ἀνεκοίνωσε τὸ μήνυμά της. Ὁ Σίρ Ἰωάννης ἀνησυχήσας κάπως μετέβη εἰς τὴν αἰθουσαν, ὅπου εἶχε τὸν ἰατρόν.

Ὁ Σίρ Ἰωάννης παρεκάλεσε τὸν ἰατρόν νὰ καθίσῃ.

— Ἡ μίς Δάβεν ἔχει σήμερον πολὺν πυρετὸν, εἶπεν ὁ ἰατρός καθήμενος· τὸ πρᾶγμα ἄλλως ἐπιρριμένετο. Νομίζω ὅτι μικρὰ τις ἀφαιμάξις θὰ τὴν ὠφελήσῃ.

Μία τῶν ἐρριζωμένων εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Σίρ Ἰωάννου ἰδεῶν ἦτο καὶ ταῦτο, ὅτι οἱ ἰταλοὶ ἰατροὶ ἐρλεβοτόμουν πάντας ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀσθενεῖς των, μέχρι οὐ ἐπῆρχετο θάνατος. Ἀκούσας τὴν πρότασιν ταύτην ὁ βαρωνέτος ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς ἔδρας του.

— Ἀφαιμάξις! ἀνέκραξεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Καμμίαν ἀφαιμάξις, εἰς καμμίαν περίστασιν! δὲν θέλω ἀφαιμάξις!

Ὁ ἰατρός Ἀντώνιος ἔγινε καταπόρφυρος καὶ κύριος οἶδε τί ἐμελλε ν' ἀποκριθῇ· ἀλλὰ βιάζων ἑαυτὸν ἀπήνητησε βραδέως καὶ ἡσυχῶς:

— Καὶ ἂν ἀκόμη σὰς βεβαιώσω, ὅτι εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαῖον;

— Δὲν παραδέχομαι τὴν ἀνάγκην, απάντησεν ὁ βαρωνέτος δυστρόπως, καὶ θέτω ἕρον ἀπαραιτήτων τῆς περαιτέρω θεραπείας σας τὴν ἀποχῆν ἀπὸ πάσαν ἀφαιμάξις.

— Ἄ! ἔτσι; εἶπεν ὁ ἰατρός.

Καὶ διακόπτων τὴν συζήτησιν, ἔλαβεν ἐν φύλλον ἀπὸ τοῦ χαρτοφυλακίου του, ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ ὀλίγας λέξεις, καὶ τείνας αὐτὰ πρὸς τὸν Σίρ Ἰωάννην, εἶπεν:

— Ἰδοὺ τὰ ὄνόματα καὶ αἱ διευθύνσεις δύο ἰατρῶν, οἵτινες εἶνε πολὺ πησιόν. Ἡ Μίς Δάβεν θὰ ἦνε ἀσφαλῆς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου. Τὸ κατ' ἐμὲ ὁ ἀποσυρθῶ μόνον ἀφοῦ εἰς ἐκ τῶν δύο αὐτῶν κυρίων ἔλθῃ νὰ μὲ ἀντικαταστήσῃ.

Ταῦτα δὲ εἰπὼν ἠγέρθη, χαιρέτισε, κ' ἐξελθὼν εἰς τὸν ἐξώστην ἔκειρεν ἐκεῖ μ' ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας, στηριζόμενος εἰς τὰς κιγκλίδας, δίκην φρουροῦ ἀναμένουτος ἀλλαγῆν.

Ἀπέναντι τῆς τοσοῦτον αἰφνιδίας ἀποφάσεως τοῦ Ἰταλοῦ, ὁ Σίρ Ἰωάννης ἤρχισε λυπούμενος ὅτι παρεσβῆθη τοσοῦτον, ὡς οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων οὐς παράγει ἀπερίσκεπτος δρῦς Ὀυμοῦ. Αἱ δυσχέρειαι ἐσωρεύοντο ἐπάλληλοι ὡς βουνὰ ἐπὶ τῆς διανοίας του. Ἰσως, ἡ μάλλον πιθανῶς, οὐδέτερος τῶν δύο ἐκείνων ἰατρῶν ὠμίλει ἀγγλικά· ἴσως ἡ Λουκία, ἠτις εἶχε λάβει συμπάθειαν πρὸς τὸν ἰταλὸν αὐτὸν, ἤθελεν ἀρνηθῆ νὰ τοὺς ἴδῃ ἴσως τέλος ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε δικαίον καὶ ἡ ἀντίστασις του, τοῦ Σίρ Ἰωάννου, ἐξέθετεν εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν τῆς ταλαιπώρου κόρης.

— Τὸ κάτω κάτω, διενόηθη ὁ βαρωνέτος, πάλιν καλλίτερον εἶνε νὰ τὴν μαζάξῃ κανεὶς ὀλίγον. Αὐτὸς θὰ τὸ περιμένει βέβαια.

Τότε δὲ, ὑπεράνθρωπον καταβάλλον ἀγῶνα, — Διὰ τί, ἠρώτησεν ἐριστικῶς, θέλετε νὰ κάμετε ἀφαιμάξις;

— Διότι, ἀπεκρίθη ὁ Ἀντώνιος, στρεφόμενος πρὸς τὸν βαρωνέτον, ἵνα τῷ ἀπαντήσῃ, καὶ ἀναλαμβάνων πάλιν τὴν προτέραν του θέσιν, διότι, ὡς σὰς εἰδήλωσα ἤδη, τὸ νομίζω ἀπαράιτητον.

Μαζὰ παύσις ἐπηκολούθησε.

— Ἡ ἰταλικὴ ἰατρικὴ εἶνε παντῶ ἡ ἴδια, ἐπανέλαβεν ὁ Σίρ Ἰωάννης, μεγαλοφῶνως μονολογῶν νυστέρη πάντοτε! ἡ αὐτὴ ἱστορία παντοῦ. Ὅχι, ὄχι, ἀδύνατον! Δὲν συναινῶ εἰς τὴν ἀφαιμάξις!

Ὁ Ἀντώνιος ἤκουσεν, ἀλλὰ δὲν ἀπάντησε.

— Εἴθε λοιπὸν ἀποφασισμένως, ἰατρὲ, νὰ κά-

μετε ἀφαιμάξις; ἀνεφώνησεν ὁ βαρωνέτος, περιπατῶν ἄνω κάτω ἐν μεγάλῃ ἀγανακτῆσει.

— Ἀπατάσθε, ἀπήνητησεν ὁ νέος μετὰ τινος ὑπερηφανεῖας. Εἶμαι ἀποφασισμένος δι' ἐν μόνον πρᾶγμα, νὰ παραδώσω τὴν θυγατέρα σας εἰς καλύτερας χεῖρας. Ὅχι περιμένω κάτω ἕως νὰ ἔλθῃ ὁ διάδοχός μου.

Καὶ προέβη ἐν βῆμα πρὸς τὴν κλιμακία.

Ὁ Σίρ Ἰωάννης ἐξῆλθεν εἰς τὸν ἐξώστην καὶ ἐπανέλαβεν ἀπελπίς:

— Ἰσως ὑπῆρξα ὀλίγον ζωηρός· ἀλλ' ἐννοεῖτε τὰ αἰσθηματά μου, κύριε· αἰσθηματά πατρὸς διὰ κόρην μονογενῆ.

Τοσαύτην ἀληθῆ ὀδύνην ἐξέφραξεν ἡ μορφή τοῦ βαρωνέτου καὶ ἡ φωνὴ του, ὥστε ὁ ἰατρός κατεπλάγη.

— Ἀπόδειξις ὅτι καταλαμβάνω καὶ σέβομαι τὰ αἰσθηματά σας, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, εἶνε ὅτι, ἀντὶ νὰ ὀργισθῶ διὰ τοὺς σαρκασμούς σας κατὰ τῆς τέχνης μου καὶ τοῦ τόπου μου, ὡς θὰ ἔκαμνα ἀπέναντι παντὸς ἄλλου, σὰς ἐξορκίζω καὶ πάλιν διὰ τελευταίαν φορὰν νὰ μ' ἀφήσετε νὰ κάμω εἰς τὴν ἀσθενῆ μου ὅ,τι νομίζω ἀναγκαῖον.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐλέχθησαν τοσοῦτον ἀπλῶς, ἀλλὰ καὶ μετὰ τοσοῦτον βαθείας πεποιθήσεως, τοσαύτη δ' ἐνυπῆρχεν ἀξιοπρόσπειρα εἰς τὸ ἦθος τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, ὀρθίου Ἰσταμενοῦ παρὰ τὴν θύραν κ' ἐπίσημον ἐξαγγέλλοντος δήλωσιν, καὶ τοσαύτην μετριότητιν κ' εὐγένειαν συνάμα ἐνέφαιναν ἡ φωνὴ του, ὥστε ὁ Σίρ Ἰωάννης, ὅσον καὶ ἂν ἦτο ὠργισμένος, συνεχινήθη.

— Ἄν συναινέσω εἰς ἀφαιμάξις τῆς θυγατρὸς μου, εἶπε μετὰ προφανοῦς δισταγμοῦ, θὰ παραβῶ βῆτην ἀπαγόρευσιν ὧλων τῶν ἰατρῶν, ὅσαι τὴν ἐθεράπευσαν μέχρι τοῦδε.

— Κ' ἐγὼ τὴν ἰδίαν γνώμην θὰ σὰς ἐδίδον, απάντησεν ὁ Ἀντώνιος, ἀλλ' ὑπάραγουσι περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας γίνεται ἐξαιρέσις καὶ αὐτοῦ τοῦ πλέον σωτηρίου κανόνος, καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν εἰσίσταται ἡ δεσποινὴς Δάβεν.

— Λοιπὸν, κύριε, εἶπε τότε ὁ Σίρ Ἰωάννης, εἰς τὴν θέσιν μου δὲν ἔχω ἄλλο τι εἰρή νὰ σὰς ἀφήσω νὰ κάμετε ὅ,τι νομίζετε πρέπον. Μὴ λησμονεῖτε ὅμως, ὅτι ἐνεργεῖτε ἐντελῶς ὑπ' εὐθύνῃν σας.

— Ποτὲ δὲν ὠπισθοδρόμησα ἐνώπιον τῆς εὐθύνῃς, απάντησεν ὑπαιθετικῶς ὁ Ἀντώνιος, κ' εὐχαρίστος τὴν δέχομαι.

Μόλις ὅμως ἔδωκεν ὁ βαρωνέτος τὴν δύσκολον ἐκείνην συνάληψιν, καὶ μετανόησας εὐθύς, ἐπέστρεψε βαθείως δυσηρεστημένος εἰς τὸ διαμάτιόν του. Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας τὸ αἰσθημα ἐκείνο, ὑποτραφὲν ἐπιμόνως, ἀνεκλαδῶθῃ βαθυκρόνδον εἰς θετικὴν καὶ ἐρριζωμένην πεποιθήσιν, ὅτι ὁ βαρωνέτος εἶχεν οἰκτρῶς διαβουκοληθῆ. Τοῦτο δ' ἀνακαλύψας ἤκτειρεν ἑαυτὴν κ' ἐξῆρθη εἰς νέαν κατὰ τοῦ ἰατροῦ ἀγανακτῆσιν.

— Είμαι λοιπόν εις τὴν διάθεσιν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου! ἀνεφώνησεν ὁ Σίρ Ἰωάννης.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἔφευγεν ἐντός του εἰς ἀναδρασμὸν ὄλων τῶν Δάδων. Ἐκμανθὲς ἔδραμεν εἰς τὸν ἐξώστην καὶ καλέσας τὸν Γιάννην, ὅστις περιεφέρετο σκυθρωπὸς καὶ καταβεβλημένος ἐν τῇ κήπῳ, διέταξεν αὐτὸν νὰ παραγγεῖλῃ ταχυδρομικοὺς ἴππους καὶ νὰ μεταβῇ κατόπιν παρ' αὐτῷ. Εἶτα δὲ ἤνοιξε βίαιως τὸ ὀδοποικὸν του γραφεῖον καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ, οὐχὶ βραδέως ὡς συνήθως καὶ μεγαλοπρεπῶς, ἀλλ' ὅπως κατὰ παράδοσιν ἐπιμαρτεῖ νὰ γράφωσιν ἐπὶ σκηνῆς, τοῦτέστι σύριαν ταχέως τὸν τρίζοντα κάλαμον ἐπὶ τοῦ χάρτου. Εἶχε δὲ τελειώσει καὶ σφραγίσει τὴν ἐπιστολὴν του, ὅτε ὁ ὑπρέτης του εἰσήλθε φέρων τὴν παρήγορον εἰδήσιν, ὅτι μετ' ὀλίγον ἔφθανον οἱ ἴπποι.

— Ζεῦξε ἕνα ἔλθουν, εἶπεν ὁ βαρυνέτος καὶ πῆγαινε εἰς τὴν Νίκαιαν ὅσον γρηγορώτερα ἡμπορεῖς, νὰ ἐγγειρήσῃς αὐτὰ τὰ γράμματα εἰς τὸν πρόξενον τῆς Ἀγγλίας. Τοῦ γράφου νὰ σοῦ δώσῃ τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πρώτου ἱατροῦ, — ἄγγλου, ἐνοσιῆται — τῆς πόλεως. Νὰ ὑπάγῃς νὰ τὸν εὔρῃς καὶ νὰ μοῦ τὸν φέρῃς εἰδὼ χωρὶς ἄλλοτὸ ταχύτερον. Μὴ σταματήσῃς κατ' ὁδὸν αὐτοῖς πρὸς τὴν εἰδῶ.

Ὁ Γιάννης προσέκλινε, καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ ὁ Σίρ Ἰωάννης ἤκουσε πρὸς μεγίστην του ἀνακούφισιν ἀναχωροῦσαν τὴν ἀμαξάν.

Ἄς προσέσωσεν ἐνταῦθα ὀλίγας λέξεις περὶ τοῦ ὑπρέτου τοῦ Σίρ Ἰωάννου.

Ὁ Γιάννης Δούκετ ἦν κατ' εὐθείαν γραμμὴν ἀπόγονος γενεῆς ὄλης θεραπόντων τῆς οἰογενεῆς Δάδων, γεννηθέντων ὄλων καὶ ἀνατραφέντων ὡς αὐτὸς ἐν τῷ κτήματι Δάδων, διαδεχθέντων δὲ ἀλλήλους κατὰ κληρονομικὴν οὕτως εἰπεῖν σειράν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν κυρίων των. Ὁ Γιάννης, γεννηθεὶς κατὰ τὴν νηπιακὴν ἡλικίαν τοῦ κυρίου του, εἶχε λάβει παρὰ τοῦ Σίρ Ὄβραϊ τὸ ὄνομα τοῦ κληρονόμου τῶν Δάδων, εἰς ἀμοιβὴν τῶν πιστῶν ὑπηρεσιῶν τῆς οἰκογενεῆς Δούκετ. Τοῦ χρόνου δὲ προτόντος, ὁ Ἰωάννης διεδέχθη τὸν πατέρα του καὶ τὸν πάππον του, καὶ κατέστη ὁ ἐμπιστος μὲν, ἀλλὰ καὶ παντοπαθὲς συγχρόνως ὑπρέτης τοῦ Σίρ Ἰωάννου. Ὁ Γιάννης εἶχε παινευθῆ ἐκ νεότητος παθητικὴν ἐντελῶς ὑπακοήν, καὶ εἰς αὐτὴν ἀπραγελίτως ἐνέμενε. Ἄλλως δὲ καὶ οὐδόλως ἐβάρυνεν αὐτὸν ἡ τυφλὴ ὑπακοή διότι, ἐν ὑπάρχει τῆς ἀνθρωπίνης μείζονα ἔτι φρονῶν περὶ τῆς οἰκογενεῆς Δάδων ἢ αὐτὸς ὁ Σίρ Ἰωάννης, ὁ ἀνθρώπος οὗτος ἦτο βεβαίως ὁ Γιάννης Δούκετ. Τὸ ὄνομα μόνον Δάδων ἦτο δι' αὐτὸν ἐμβλημα λατρείας· καὶ πᾶς λόγου ἐξερχόμενος τῶν χειλέων τοῦ Σίρ Ἰωάννου ἦτο δι' αὐτὸν χρῆσμός. Ἄν ὁ βαρυνέτος παρήγγελλε αὐτῷ νὰ μεταβῇ εἰς Νίκαιαν καὶ νὰ τῇ φέρῃ οὐχὶ τὸν πρώτον ἱατρὸν, ἀλλὰ τὸν πρώτον τυ-

χόντα ἀνθρώπον τῆς πόλεως, ὁ Γιάννης ὁ ἀνεχάρει πάντοτε μετὰ τῆς αὐτῆς ἀνευδοκίαςτοῦ ἀποφάσσει πρὸς ὑπακοήν, πιστεύων ὅτι ἐν πλήρει δικαίῳ παρήγγελλε τοῦτο ὁ Σίρ Ἰωάννης.

(Ἐστία συνεχίζεται)

Αἱ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΕΝ ΑΓΓΑΛΙΑ.

Εἶνε ἐννάτη ὥρα τῆς πρωῆς καὶ ἔρχομαι νὰ καθίσω εἰς τὸ πρῶγμα, τὸ ὁποῖον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀποτελεῖται ἐκ τηλαυνητῆς γλώσσης, ἢ ὅσων μετὰ χορομαρτίου καὶ καὶ ἄλλου τεύου. Τὸ πρῶγμα τοῦτο εἶνε ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ πρῶτον τῶν τεσσάρων γευμάτων τῆς ἡμέρας. Ἐπὶ τῆς τραπέζης, παρὰ τὸ φαγητὸν, οὐ εὔρετε προσέτι τὰς ἐπιστολάς σας καὶ ἐφημερίδα καλῶς δεδιπλωμένη καὶ ὑγρὰν ἔτι ἐκ τῶν φιλημάτων τοῦ πιστηρίου, ἢ μᾶλλον ἐκ τῆς ὑγρασίας τῆς πρωῆς· διότι ὁ δαινομευὲς διεπέρασε τὸ φύλλον ὑπὸ τὴν ὄραν ἐν ὥρᾳ καθ' ἣν αὐτὸς τε, ὁ ἀρτοπώλης καὶ ὁ γαλακτοπώλης εἶνε μόνον κύριοι τῶν ὁδῶν.

Ἡ ἐφημερίς αὕτη ὄνοματι νὰ εἶνε ὁ «Καιροί», ἢ «Σημεία», ὁ «Τηλέγραφος», τὸ «Ἡμερησία Νέα» ἢ καὶ ὁ «Ἐσθινὸς Ταχυδρόμος», ἐὰν ἀπέστασθε ἰδικιζόντως εἰς τὰς συνήθεις εἰδήσεις τῆς ἡμέρας. Ἀνοίξατε τὸ μέγα ἐκεῖνο φύλλον, καὶ ἐπιχειρήσατε ν' ἀναγνώσθητε εἰς τὰ καθέκαστα μετὰ τῆς προσοχῆς καὶ τοῦ σεβασμοῦ, ὡς εἶνε ἄξιον.

Θέλωτε εὔρεθῆ ἐνώπιον τοῦ τελειοτέρου προτόντος καὶ παραδοξοτέρου τῆς ἀνθρωπίνης φιλοπονίας, ὅπερ συγκεφαλαιῶσι πάσαν προδοθὴν, καὶ ὅπερ εἶνε τὸ ἐξαγόμενον πάσης ἀνακαλύψεως, δραστηριότητος φιλολογικῆ καὶ καλλιτεχνικῆ, σιδηρόδρομοι, τηλεγραφοί, ηλεκτρικὸν φῶς, ἀερομηχαναί, βιομηχανικαὶ μέθοδοι εἰς τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς ἐντελοῦς ἐπεξεργασίας ἀγροίαι, δικίρσεις καὶ ἀρτίβεια τῆς ἐργασίας ἀξιοθαύμαστοι, διὰ τῆς ἐφημερίδος ὡς ἐν κατώτατῳ περισταθμῶν εἰς ὑμᾶς, ὡς φωτογραφία τῆς στιγμῆς, δαικνύουσαν ὑμῖν ὅποιος ἦτο ὁ κόσμος πρὸ 2 ἢ τριῶν ὡρῶν.

Συλλογίσθητε δὲ ὅτι κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἐκ τῶν τριῶν ὄλων στηλῶν τῶν τηλεγραφικῶν εἰδήσεων, ἐκ τῶν πρακτικῶν τῶν κοινοβουλίων, τῶν κατεχόντων δύο σελίδας, οὐδὲ μίαν γραμμὴν ἦτο γεγραμμένη! Καὶ καθ' ἣν ὥραν ἀναγινώσκετε μετ' ἀδιαφόρου βλέμματος τὰς συμπεφυκωμένους ἐκείνας γραμμὰς τῶν μικρῶν στοιχείων καὶ συγκεχυμένων, ἀλλ' ἀναγινώσκοντες, οἱ κάτοικοι τῆς Μαγχεστρίας, τῆς Πλυμουθῆς, τῆς Βοσιάνης ἀναγινώσκουσιν αὐτὰς ὡς βίαις, καὶ ἐπὶ τῶν εἰδήσεων, ὡς φέρουσιν, ἔχουσιν ἠδὴ θεμελιωθῆ σχέδια ἐπιχειρήσεων, ἢ σχηματισθῆ ἢ καὶ καταστραφῆ περιουσίαι. Ἀντὶ μίης πέννας, ἢ 10 λεπτῶν, ἀγοράζετε ἑκάτῳ σελίδας, ἐκάστην ἐξ ἐνῶς τετραγωνικοῦ μέτρου, τετυπωμένας εἰς 1 ἢ 8 στήλας χαρακτῆρων λεπτῶν, ἀπεικονίζουσας

ἐν συνόλῳ πᾶσαν τὴν πολιτικὴν, οἰκονομικὴν, ἐμπορικὴν, βιομηχανικὴν, φιλολογικὴν ἱστορίαν τῆς γῆς, οὐ μόνον τοῦ Λονδίνου ἀλλὰ καὶ τῶν Παρισίων, τῆς Βιέννης, τῆς Πητρούπολεως, Νέας Ἰόρκης, Καλλκούττας, τῶν ὁρέων τοῦ Ἀφγανιστάν, τῶν ἐρήμων τῆς Ἀφρικῆς, καὶ ἐν γένει παντὸς γεγονότος ἀξίου λόγου. Ἐχετε ἐνώπιόν σας ἕλην δυναμένην νὰ σχηματίσῃ δίτομον βιβλίον, καὶ τὸ προῖν τῆς ἐργασίας 100,000 ἀνθρώπων. Ἄν δὲ ὑπολογίσωμεν τὴν εἰς τοὺς μετακαλιπτάς ἑαπτασιν, μόλις ἢ τιμὴ, εἰς ἣν πωλεῖται ἡ ἐφημερίς, ἀντιτιτοῦται πρὸς τὴν τιμὴν τοῦ χάρτου.

Ἐχετε ἐπομένως δωρεάν τὴν ἐκτύπωσιν, πᾶν ὅ,τι μέλαν ἐπὶ τοῦ λευκοῦ χάρτου. Πῶς ἐξηγεῖται τὸ μυστήριον τοῦτο; Ἀπλούστατα. Ἡ μέθοδος στηρίζεται πᾶσα ἐπὶ τῶν ἀγγελιῶν. Ἡ ἀγγελία εἶνε ἡ σπονδυλικὴ στήλη, πάντα πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν συμπύπτουσι, πάντα ὑπόκεινται εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, καὶ τὰ ἔθρα καὶ αἱ εἰδήσεις, καὶ πᾶσα πληροφορία νῆα, ἥτις ἐγγράφεται εἰς τὰς ἡμίσεις τῶν σελίδων εἶνε τὸ ἄρτυμα, δι' οὗ καθίσταται γευστὴ ἡ ἀγγελία, ἢ κατέχουσα τὰς ἄλλας ἡμίσεις.

Παρατηρήσατε οἷον κατέχουσι θέσιν αἱ ἀγγελίαι. Ἐν Γαλλίᾳ παραπέμπονται εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα τῆς ἐφημερίδος, ἐνίοτε ὑπερχελλίζουσιν εἰς τὴν τρίτην, λέλλρα δὲ μόνον εἰσέρχονται εἰς τὴν ἑβδόμη, ἢ ἑβδόμη, ἢ ὀγδόη τοῦ μεγάλου φύλλου ἀντικεῖ εἰς τὴν δεσποτικὴν των. Οὕτω δὲ τὸ φύλλον ἀνοίξει πρὸς ἀμύδαν, οὕτως πρέπει νὰ ἀνοίξῃ τις τὸν φλοῖον ὅπως φθάσῃ εἰς τὸν πυρῆνα, τὴν κυρίως ἐφημερίδα.

Πᾶσαι αἱ ἀγγελίαι τυποῦνται δι' ὁμοίων λεπτῶν στοιχείων, ἀνευ στοιχείων παχέων καὶ τυπογραφικῶν κοσμημάτων ὅπως ἐλευσίαι τὸ βλέμμα. Ἐκ πρώτης ὄψεως παριστάσι τι συγκεχυμένον καὶ καταπληκτικόν, καὶ δικαίως ἐρωτᾷ τις εἰς τί χρησιμεῖ ἐκεῖνο τὸ χάος, καὶ ἂν ὑπάρχωσιν ὄντα τόσον ἐγκαταλειμμένα ὑπὸ τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἐπιχειρήσωσι ν' ἀναγνώσωσιν ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους τὰς φρικῶδεις ἐκείνας στήλας. Ἀναμφισβότως ὑπάρχουσι. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀποδώσωμεν δικαιοσύνην εἰς τὰς ἀγγλικὰς ἐφημερίδας, διότι τοὺς πίνακας ἐκείνους τῆς δημοσιότητος δὲν ἀπευθύνουσιν εἰς ἀνθρώπους τετραγυμένους διανοίας.

Αἱ ἀγγελίαι ἐκεῖναι, αἱ φαινόμεναι ἐκ πρώτης ὄψεως τόσον συγκεχυμένα, ἀποτελοῦσι δικαίως εὔρατῆριον, ἐν πλήρει τάξει διεροθυμισμένον. Λογικὴ κατὰτάξις καὶ πῖναξ καθ' ἕλην, διευκολύνουσι τὴν ἀνάγνωσιν, καὶ ἔλαστος ἀκόπως δύναται, ὅταν ὀλέθ, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κατὰ τὸ

φαινόμενον ἐκεῖνον λαβύρινθον καὶ ν' ἀνεύρῃ τὴν ἀγγελίαν, ἣν ζητεῖ.

Προτάσσονται ἐν ἀρχῇ αἱ ἀγγελίαι τῶν γεννήσεων, τῶν γάμων καὶ θανάτων, ὡς ἐν Ἀγγλίᾳ εἴθισται νὰ καταχωρίζωσιν ἐν ταῖς μεγάλας ἐφημερίσιν, ἀντὶ ν' ἀποστέλλωσι ἰδιωτικὰς ἐπιστολάς. Ἐπειτα ἔρχεται ἡ agony column— ἡ στήλη τῆς ἀγωνίας—συγκειμένη ἐξ ἀπελιπιστικῶν προσκλήσεων, ἢ ἀγγελιῶν συμφορῶν δι' αὐτῶν μήτηρ παρακαλεῖ τὴν κόρην τῆς ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ὁδὸν τῆς ἠθικῆς, σύζυγος ἐπικαλεῖται τὴν μέριμναν τοῦ ἀνδρός τῆς ὑπὲρ τῶν τέκνων, ἐνταῦθα φωνὴ ἀπορρέουσα ἐκ τῆς καρδίας πλησίον ἀπειλῆς, ἀλλοχοῦ πρόσκλησις εἰς συνέντευξιν, λέξις πρὸς ἐνθύμιον, ἀλλαγὸν σύνθημα. Ἐνταῦθα αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες δὲν καταχωρίζουσι πᾶν ὅ,τι τοιοῦτου εἶδους ἀποστέλλεται μετὰ ἐνδὸς σελίνου ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς εἰς τὰ γραφεῖα αὐτῶν οἱ ὑπάλληλοι τῶν ἐφημερίδων ἔχουσι τὸν ὀφθαλμὸν προσεκτικὸν καὶ ἀπορρίπτουσι ἀσπλάγγως ὅ,τι ἤθελεν αὐτοῖς φανῆ ὑποπτον. Ἀλλὰ πρὸς πείσμα τῆς φροντίδος ταύτης ὅποια παράδοξοι ἀγγελίαι δὲν διέρχονται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἀναγνώστων, καὶ ὅποια δράματα δὲν κρύπτονται ὀπισθεν αὐτοῦ τοῦ κοινοῦ παραπετάσματος!

Ἐρχονται κατόπιν αἱ ναυτικαὶ ἀγγελίαι, ἀναχωρήσεις ἀτμοπλοίων καὶ ἰστιοφόρων πλοίων διὰ Βρασιλίων, Αὐστραλίας, Ἰνδίας, ἢ Ἀκρωτήριον Καλῆς Ἐλπίδος, αἱ προκηρῶδεις τῶν μεταναστευτικῶν ἐταιριῶν, αἱ ἐπίσημοι δημοσιεύσεις τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀποικιῶν. Ἐπειτα αἱ ἐκθέσεις, ἢ αἱ ζητήσεις τῶν προκαταβολῶν τῶν χρηματικῶν ἐταιριῶν, τῶν τραπέζων, τῶν σιδηροδρόμων, τῶν ἱπποσιδηροδρόμων κ.τ.λ. αἱ ἀγγελίαι τῶν ξένων ἐταιριῶν τῆς ἠπείρου τῶν ἀνταγωνιζομένων, αἱ προκηρῶδεις τῶν θεάτρων καὶ θεαμάτων τῶν ὀδύων κερφεῶν, τῶν ἀκροάσεων. Ταῦτα πάντα κατὰ τάξιν καταχωρίζονται ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι. Ἐν τῇ τετάρτῃ περιέχονται ἀγγελίαι αὐθις θεατρικῶν παραστάσεων ὑπὸ ἄλλον τύπον καὶ λεπτομερέστερον, χρυσοχῶν, ἀδμαντοπωλῶν, λαματικῶν ὑδάτων, προϊόντων φαρμακευτικῶν, κλειδοκουβέλων καὶ μουσικῶν ἐν γένει ὀργάνων, σιγάρων, γαλθαναπλαστικῆς, καρφῶν, σοκολάτας, οἶνων καὶ ποτῶν, τροφίμων. Ἐν τῇ 7ῃ ἀγγελίαι τῶν χρηματολογικῶν συλλόγων, ἐπίπλων, ταπήτων, ῥαπτῶν, μοδιστῶν, ῥαπτῶν ἀπροβόρου, ἀμαξοπηγῶν, ἐμπορῶν φορεμάτων, ἐμπορῶν χρυσοῦ καὶ τοκιστῶν. Ἐταῦτως ἀγγελίαι ἰδιωτικῶν ἐκπαιδευτηρίων ἀρρέων καὶ θηλείων, προσφρονεῖ καὶ αἰτήσεις θέσεων διδασκάλων καὶ διδασκαλισσῶν. Βιβλίων, μουσικῆς, εἰκονογραφημένων ἐφημερίδων, ἢ εἰδικῶν κλάδου τινὸς βιομηχανικοῦ ἢ ἐπιστημονικοῦ. Βίς τὴν 8ῃν τέλος στήλην διαέρχουσιν αἱ ἀγγελίαι τῆς πωλήσεως οἰκιῶν καὶ γαιῶν, ἐνοικιάσεις οἰκιῶν μετὰ ἢ ἀνευ ἐπίπλων, δημοπρα-

σιών, παραχωρήσεων και μεταβιβάσεων, εμπορικῶν ἐργασιῶν ἢ ἄλλου εἴδους, ἀγγελίας ἀμαξηλατῶν, μαγειρίων, ὑπηρετιῶν, ἀνθρακοπωλῶν, ξενοδόχων καὶ τέλους αἱ δικαστικαὶ καταχωρίσεις.

Πάντα ταῦτα οὐ μόνον δημοσιεύονται τακτικῶς, κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν, καὶ ὅσον εἶνε δυνατόν ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ ἡμέραι τῆς ἐβδομάδος ὠρισμέναι δι' εἰδικὰς τινὰς ἀγγελίας, ὅπως οἱ ἔχοντες διαφέρουν εὐκολώτερον τὰς διατρήσεις. Κατὰ παρασκευὴν, ἐπὶ παραδείγματός, δημοσιεύονται αἱ προσφοραὶ καὶ αἰτήσεις θέσεως καὶ ἐργασίας, κατὰ σάββατον αἱ ἐνοικιάσεις τῶν κενῶν οἰκιῶν. Ἀρκεῖ ἐπομένως νὰ μάθῃ τις τὴν κλειδὰ τῶν συναθροιστῶν τούτων, ὅπως ὅλον ἐκεῖνο τὸ κολοσσαῖον εὐρετήριον πασῶν τῶν ἀναγιγνόμενων τοῦ βίου καὶ παντὸς διαγωνισμοῦ κατασταθῆ ἡρήσιμον. Ἡ ἀγγελία κατέστη ἕξις ἐν τῷ ἐμπορίῳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ, κατέστη τροχὸς ἀπαραίτητος τοῦ βίου, εἶδος παγκοσμίου μεσίτου.

Τὸ οὐσιώδες μέρος τῆς ἐφημερίδος ἀρχεται ἀπὸ τῆς προτελευταίας στήλης τῆς 4 σελίδος, διὰ περιλήψεως τῶν ἐγγυῶν καὶ ξένων εἰδήσεων, ἀληθοῦς περιλήψεως διηρημένης κατὰ παραγράφους, εἰς ἣν ὁ ἐν γνώσει τῆς τάξεως τῆς ἐφημερίδος διατελὼν ἀναγνώστης προστρέχει τὸ πρῶτον ὅπως εἶδη τι νεώτερον. Τοῦτο ἀνταποκρίνεται εἰς τὰ δελτία τῶν λοιπῶν ἐφημερίδων ἢ εἰς τὸ «Τελευταία ἕρα».

Ἀμέσως μετὰ τὴν περίληψιν ταύτην ἔρχονται ἀλλεπάλληλα τέσσαρα ἢ πέντε ἀρθρα ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς ἡμέρας. Ἐν αὐτοῖς γίνεται λόγος περὶ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, περὶ βιομηχανικῶν ἢ τεχνικῶν ἔργων, περὶ καταστρεπτικοῦ τινος συμβάντος, ἢ ἄλλου κινουμένου τὰ αἰσθήματα τῶν ἀναγνωστῶν, περὶ δικαστικῶν ζητημάτων, περὶ τὰ ὅποια διαφέρεται ἡ κοινὴ γνώμη, περὶ νέων βιβλίων, περὶ μελοδράματος, περὶ κυνηγίου ἀρχομένου ἢ λήγοντος, περὶ λαμβοδρομιῶν, ἢ ἀθλητικῶν ἀγώνων τῶν Πανεπιστημίων, περὶ ἱπποδρομιῶν καὶ καθόλου εἰπεῖν περὶ παντὸς ἀντικειμένου, περὶ οὗ δύναται νὰ γίνῃ λόγος ἐν οἴκῳ ἢ ἐν δήμῳ. Τὰ ἀρθρα ταῦτα ἀποτελοῦσιν εἶδος ὅλων ἰδιῶν φιλολογικῶν μετέχον ἀρθρου ἐφημερίδος καὶ πραγματείας. Ὅπως κατασταθῆ τις ἰκανὸς πρὸς σύνταξιν τούτου, ἀπαιτεῖται νὰ εἶνε περικομισμένος δι' ὅλων τῶν ἀρετῶν τοῦ ἐφημεριδογράφου, ὀρθῆς κρίσεως, λεπτότητος, εὐχερείας συντάξεως, ταχύτητος ἀντιλήψεως, ἀρθροῦ εἰδήσεων, καθαρότητος καὶ ἀκριβείας ὕφους, καὶ ἕξεως περὶ τὴν καλὴν ἔμφραξιν.

Τὸ ἄρθρον πάντοτε δὲν φέρει ὑπογραφήν, δὲν ὀμιλεῖ ὁ δεῖνα ἢ δεῖνα, ἀλλ' ἡ ἐφημερίς, ἢ μάλλον, — διότι οὕτως ἐκλαμβάνεται πάντοτε — ἡ δημοσία φρόνησις. Θεωρεῖται ἡ ἐφημερίς ὡς ὁ ἀρχαῖος χορὸς τοῦ θεάτρου ὁ κρίνων τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας.

Τῶν ἀρθρων τούτων τινὰ εἶνε γεγραμμένα ἐν

πάσῃ ταχύτητι, δικηροῦσης ἔτι τῆς περιγραφομένης πράξεως, περὶ τὸ μεσουράτιον, ἢ περὶ τὴν μίαν μετὰ τούτο, ἐνῷ αἱ μηχαναὶ τοῦ τυπογραφείου κροτοῦσι, οἱ δὲ ἀρχιεργαταὶ ἴστανται μετὰ τῆς ψαλίδος νὰ κόψωσι τὸ ἄρθρον, ποιησιθεῖσσι καὶ ἐκτυπώσωσιν ὅσον τάχιον. Ἄλλα ἀρθρα γράφονται κατ' οἶκον κατὰ παραγγελίαν τῆς διευθύνσεως ὑπὸ τριῶν ἢ τεσσάρων συντακτῶν πρὸς τοῦτο ὠρισμένων. Εἰς τῶν χαρακτηριστῶν τῶν ἀξιοσημεσιῶν τῆς ἀγγλικῆς δημοσιογραφίας εἶνε ἡ δικτατορία, ἣν ἀσπεί δ' ἀρχιτυπάρχης ἢ ἐκδότης. Ἀνάγκη νὰ ἔχη πανταχοῦ τὸν ὀφθαλμὸν, ν' ἀσχολεῖται περὶ πάντων, νὰ προσλήπῃ τὰ πάντα εἰς καλὸς στρατηγός. Οὗτος μόνος εἰνεῖ πούθινος· οἱ ὑπ' αὐτὸν δὲν ἔχουσι πρωτοβουλίας ἢ μόνον ὅσον ἀναγκαιοὶ πρὸς τὸ ἔργον τῶν. Ὁφείλουσι νὰ εἶνε ἀδολοκίμοι, ἔτοιμοι ἑκαστος ἐν τῇ εἰδικότητι, ἣν ἔχει, καὶ νὰ γράφωσιν εἰς τὸ πρῶτον νεῦμα εἰς ὕψος χαρῖν, μετὰ κρίσεως καὶ συμπερασμάτων, ὅ,τι ἤθελον διαταχθῆ.

Αἱ οἰκονομολογικαὶ εἰδήσεις καὶ οἱ ἀριθμοὶ τῶν κυριωτέρων Χρηματιστηρίων κατέχουσι τρεῖς στήλας τῆς ἑκτῆς σελίδος. Ἐπειτα ἀναλίσσονται αἱ διατιμήσεις τῶν ἀγορῶν, αἱ θαλάσσιαι εἰδήσεις, κατὰ πλοῖα καὶ ἀπόπλοι, ναυάγια ἢ ἀβυρραὶ σπουδαῖαι, ἀτυχήματα καὶ ἱστοροῦσα ἐκ ξένων λιμένων προερχόμενα, προγνωστικὰ μετεωρολογικὰ, ἀνακοινούμενα ὑπὸ τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου τοῦ Γρηνοῦσιου, ἢ διαβιβασόμενα διὰ τῶν ὑποβρυχίων καλωδίων.

Ἐν τῇ σελίδι 3 εὐρίσκονται αἱ ἀνταποκρίσεις αἱ ἐκ τῶν ἀποικιῶν, τὰ τηλεγραφήματα καὶ αἱ ἀνταποκρίσεις τῶν ἐπαρχιῶν, δελτίου πανεπιστημιακῶν, αἱ συζητήσεις τῶν συλλαλητηρίων καὶ τῶν δικαστηρίων καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν πλημμελειηδικῶν ἐκτιθέμενα ἐν ἐκτάσει. Πρέπει δὲ νὰ σημειώσωμεν ὡς πρὸς τοῦτο τὴν φροντίδα, ἣν ὁ ἀγγλικὸς τύπος μετὰ πολλῆς λεπτότητος δεικνύει, τοῦ νὰ μὴ γράφῃ ποτὲ περὶ κατηγορουμένου, ἢ ὑποδίκου, ὡς περὶ ἐνόχου, οἰονδήποτε καὶ ἂν εἶνε τὸ βαρύνον αὐτὸν ἔγκλημα. Καὶ ἐὰν ἐπιανεληφῆ ἐπ' αὐτοφώρῳ, καὶ ἐν τῇ πράξει τοῦ εἰδελθεστέρου ἐγκλήματος, ἐνόσω τὸ ὀρκωτικὸν δικαστήριον δὲν ἀποφανθῆ, ὁ τύπος σημειοῖ «ὁ κατηγορούμενος», «ὁ προφυλακισμένος», «ὁ ὄντιν τιθέμενος ἐνόχος», οὐδέποτε δὲ «ὁ ἕλιος», «ὁ κακοῦργος», «ὁ φονεὺς», «ὁ δολοφόνος», «ὁ κλέπτης», ὅπως αἱ ἐφημερίδες τῶν ἄλλων κρατῶν, αἰτινας ἀποδίδουσι τοιαῦτα ἐπίθετα ἐνίοτε εἰς ἀνθρώπους, οὓς ἡ δικαιοσύνη κατόπιν ἀποδεικνύει ἀθώους.

Εἶνε δὲ τοῦτο χαρακτηριστικὸν τοῦ πολιτισμοῦ ἐνὸς λαοῦ. Δύναται τις εἰπεῖν ὅτι ἡ κατὰ τὴν βιβλίαν τῆς ἐλευθερίας του καὶ τῆς πολιτικῆς ἀνατροπῆς του δεικνύεται ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ αἵματος, ὅπερ διατηρεῖ πρὸ τοῦ ἐγκλήματος, καὶ ἐκ τῆς εὐλαβείας ἐκαστοῦ μέλους τῆς κοινωνίας

τοῦ νὰ μὴ ἐπεμβαίνῃ ἔστω καὶ λόγω εἰς τὰ δικαιώματα τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας.

Τὰ τηλεγραφήματα τοῦ Reuter, αἱ ἀπεργίαι, αἱ ἐκθέσεις τῶν ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων, τὰ ἱπποδρόμια, αἱ ἀναλύσεις τῶν δραμάτων, τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδηρίσεων τοῦ κοινοβουλίου, διατριβαὶ φιλολογικῶν, ἐπιστημονικῶν, ἢ καλλιτεχνικῶν κρίσεων πληροῦσι τὰς λοιπὰς σελίδας τῆς ἐφημερίδος, παριστώσης οὕτω πίνακα πλήρη τοῦ ἐθνικοῦ βίου. Ὁριώτερον δὲ ἠθέλωμεν εἰπεῖν τοῦ διεθνοῦς βίου, διότι τὸ χαρακτηριστικὸν κυρίως τῆν ἀγγλικὴν δημοσιογραφίαν εἶνε ἡ σπουδαία θέσις αὐτῆς ὡς πρὸς τὰ ἐξωτερικὰ ζητήματα. Οὐ μόνον δὲ ὡς πρὸς τὰ πολιτικὰ ζητήματα, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὰς λεπτομερείας τῶν ἠθῶν, ὡς πρὸς τὰ μικρὰ συμβάντα καὶ ἀπόκρυφα. Ἀπομεινωμένος ἐπὶ τοῦ ἐκ σωκρίας βράχου του, ὅπισθεν τῶν ὄχλουμάτων τῶν πετραδῶν λευκῶν ἀκτῶν, ὁ John Bull φαίνεται τερπόμενος εἰς τὸ νὰ διευθύνῃ τὸ τηλετόπιόν του ἀδολοκίμως εἰς τοὺς γείτονας, σπουδάζων τὰ κατ' αὐτοῦς ὑπέβλας τὰς ἐπιφύσεις.

[Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

[Ἐκτετατὸν ἐν τῇ σελίδι 1.]

ΠΕΡΙ ΕΥΘΕΤΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνας περὶ πολλοῦ ἐκ παλαιότατου ἐπιούοντο τὴν εὐθέτησιν καὶ τὸν καλλωπισμὸν τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς. Ἀλεξάνδρος καὶ καλῶς ἐκτενισμένη κόμη ἦν χαριστάτος τοῖς παρ' Ὀμηρῷ ἦρωσι κόσμος, θεοῖς δὲ καὶ ἀνδράσι πρέπων, ἀφ' ἧς ἀκραιάτου καὶ καλῆς κόμης καλεῖ ὁ Ὀμηρὸς τοὺς μὲν ἀνδρείους Ἀχαιοὺς καρηκομῶνας, τὰς δὲ θεὰς καὶ ἡρώνας καλλιόμους καὶ εὐπλοκάμους. Τὴν αὐτὴν δὲ περὶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἐπιμέλειαν εἶχον καὶ οἱ μετ' Ὀμηρον. Οἱ μὲν Σπαρτιάται, παῖδες ὄντες, ἐκέρνοντο ἀφ' οὗ ἐγίνοντο ἐφηβοί, ἔτρεπον τὴν κόμην ἐν ἑσπέρᾳ δὲ καὶ πανηγύρσει καὶ ἐπισήμοις πράξεσιν ἐκτενίζοντο πάνυ καλῶς, ὡς μανθάνομεν παρὰ τοῦ Ἡρόδοτου, ὅστις παρεισάγει τὸν Δημόκρατον ἀποκρινόμενον πρὸς τὸν ἀποροῦντα Ξέρξην, διατὶ οἱ ἐν Θερμοπύλκις μετὰ τοῦ Λεωνίδα Σπαρτιάται ἐκτενίζοντο τὰς κόμας· «νόμος γὰρ σφι οὕτω ἔχων ἐστί· ἐπέκν μέλλωσι κινδυνεύειν τῇ ψυχῇ, τότε τὰς κεφαλὰς κοσμεῖονται». Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι μέχρι τῶν Μιδικῶν ἔτρεπον μακρὰν καὶ καλὴν κόμην· ἄμα δὲ ἐγίνοντο ἐφηβοί, ἔκειρον τὴν κόμην δημοτελῶς καὶ καθιέρουν τῷ Ἀπόλλωνι ἢ θεῷ τινι, οὗ ἱερὸς ἦν ποταμὸς τις ἐγγύχριος· ἀνδρες δὲ γινόμενοι, ἔπαυσον μὲν κειρόμενοι τὴν κόμην, ἔκεινον δὲ μὲν κατὰ βούλησιν οἱ μὲν βραχυτέραν, οἱ δὲ μακροτέραν, καὶ περιέκοπτον αὐτὴν πάνυ ἐπιμελῶς καὶ περιέργως δι' ἐπιτηδείων κουρέων ἐν τοῖς κουρείοις, ἐνθα ἐφοίτων οἱ κειρόμενοι τὴν κόμην, καὶ πολλοὶ ἄλλοι καὶ πολλοὶ δέξιοι ἀνδρες διημέρουν,

πρὸς ἀλλήλους διαλεγόμενοι περὶ ἰδιωτικῶν καὶ πολιτικῶν πραγμάτων. Ἐν τῷ κουρείῳ ἐαυρῶντο τὰ τοῦ κουρέως ὄργανα, οἶον ξυροί, μαχαίριδες, κάτοπτρα, κτένες, θρόνοι, μάκτρα καὶ τὰ παρόμοια, δι' ὧν οἱ κουρεῖς ἐπιμελῶς ἠθέλιζον τὸν πάγων, τὸν μύστακα καὶ τὸ γένειον· οἱ αὐτοὶ δὲ ἀφῆρουν καὶ τύλους καὶ ὄνυχας, καὶ τὰς ἔνδοθεν τῶν βυθῶν καὶ τῶν ὄτων τρίχας διὰ τῶν καλουμένων ὀργάνων τριχολαβίου καὶ ὀνυχιστηρίου. Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου ἤρξαντο νὰ ξυρίζωσι τὴν πάγονα, διότι ὁ Ἀλέξανδρος προσέταξε τοῖς στρατηγοῖς, ὡς λέγει ὁ Πλούταρχος, «ξυρεῖν τὰ γένεια τῶν Μακεδόνων, ὡς λαθὴν ταύτην ἐν ταῖς μάχαις οὐσαν προχειροτάτην»· μόνον δὲ οἱ σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι ἐνέμενον εἰς τὸ παλαιὸν ἔθος τοῦ τρέφειν πάγονα βυθῶν, ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμία ἐκ πάγωνος σοφός, καὶ παγωνοτροφία φιλόσοφος οὐ ποιεῖ.

Τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἐκτενίζον δι' ἐπιτηδείου ὄργανου, ὅπερ ἐκάλουν κτένα· κατεσκευάζετο δὲ οὕτως ἢ ἐκ ξύλου ἢ ἐκ ἐλέφαντος, ἢ ἐκ μετάλλου.

Ἦνα δὲ καθιστῶσιν οἱ ἀρχαῖοι λειοτέρας τὰς τρίχας καὶ τὸ σύνθημα μέλαν χροῖμα αὐτῶν στιλπνότερον, ἤλειπον αὐτὰς δι' ἐλαίου εὐάθους, ἢ δι' ἐλαίου ἀπλοῦ. Πλὴν δὲ τῆς μελαινης τριχῆς καλὴ ἦν τοῖς ἀρχαίοις καὶ ἀγαπητὴ καὶ ἡ ξανθὴ ὀρίξ· διὸ καὶ ὁ Ὀμηρὸς ξανθὴν τρίχα ἀπονέμει τῷ Ἀχιλλεῖ καὶ πολλοῖς ἦρωσι, καὶ τὸν ἀνδρείον Μενέλαον ξανθὸν ὀνομάζει. Ἀρκεῖ δὲ καὶ λεπτὴ τρίχισπις ἦν τοῖς ἀρχαίοις καθόλου γνώρισμα εὐδεχθοῦς καὶ κακοῦ ἀνθρώπου, οἷος πέπλασται ὁ παρ' Ὀμήρῳ Θερσίτης. Οὕτω λοιπὸν οἱ ἀνδρες ἐκάλυπτον τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπεμελοῦντο τῶν τριχῶν αὐτῆς καθόλου.

Αἱ δὲ γυναῖκες τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἐκάλυπτον, ὡς γινώσκωμεν τὴν κεφαλὴν, ὅτε ἐξήρχοντο ἐκ τῆς οἰκίας, διὰ λεπτοτάτου ὀφθαλμοῦ, ὅπερ ἐκαλεῖτο κάλυμμα, κρηθιμοί· καὶ κάλυπτρα. Διὰ τῆς εἰρημένης καλύπτρας περιέλιπον τὴν κεφαλὴν ἅπασαν, πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν· ὁμοίως δὲ δι' αὐτῆς κατεκαλύπτοντο καὶ οἱ ὄμοι καὶ τὰ νῶτα, πολλὰ ὅμως ἐπιτηδείως καὶ κομψῶς, διότι ἡ ἐπ' αὐτῶν κοσμημένη καλύπτρα ἐσημαίετο πολὺς πτυχῆς. Ἡ δὲ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς αὐτῶν διάθεσις, ἰδίᾳ δὲ τῶν παρθένων, ἦτο χαρίεσσα καὶ θαυμαστὴ· αὕτη δὲ ἐγένετο κάλλιστον παράδειγμα εἰς τὰς τῶν φράγκων γυναίκας, μάλιστα δὲ εἰς Γαλλίδας, αἰτινας εὐθετιζούσαι τὰς τῆς κεφαλῆς αὐτῶν τρίχας κατὰ τὸν χαριστάτον τύπον τῆς εὐθετίσεως τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς τῶν Ἑλληνίδων, ἐποίησαν τοὺς πολυζήλους τρόπους, οὓς γαλλικοὺς συνήθως καλοῦσι. Περὶ τούτου μαρτυροῦσι τὰ ἔργα τῆς πλαστικῆς καὶ πολλὰ τῶν νομισμάτων τῶν ἀρχαίων, ἰδίᾳ δὲ αἱ περιωθηθεῖσαι γραφαὶ ἐπὶ κεραμῶν ἀττικῶν ἀγγείων. Ἐξ αὐτῶν δὲ τούτων μανθάνομεν πρῶ-

τον μὲν ὅτι αἱ κόραι ἀφίνον τὴν καλὴν κόμην, καλῶς κτενίζουσαι καὶ διασχιζούσαι αὐτὴν περὶ τὸ μέτωπον, νὰ ἐπισταλεύηται ἐπὶ τῶν νώτων, διὰ δὲ ταινίας περιέδεν τὰς τρίχας· δεύτερον δὲ ἀνείλον τὰς τε ὀπίσθεν καὶ τὰς κατὰ τοὺς κροτάφους τρίχας κυματοειδῶς ἀνωθεν τῶν ὠτων, προσέδεν δὲ αὐτὰς ἐπὶ τῆς κορυφῆς οὕτως, ὥστε ἀποτελεῖτο καλὸς καὶ κομψὸς δεσμός, ὃν ἐκάλουν κόρυμβον· ἀνωθεν ἕως τοῦ μετώπου ἀφείλκουν οὐχὶ πολὺ τὰς τρίχας, διότι «βραχὺ τῷ μετώπῳ μεταίχμιον» ἐνομιζέτο καλὸν καὶ εὐμορφον.

Αἱ καθ' ὃν εἶρηται τρόπον εὐθετιζούσαι τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς νέαι ἐφόρουσαν πολλάκις περὶ τὴν κεφαλὴν ταινίαν, ἥτις κατὰ μὲν τὸ μέσον ἦν πλατεία, κατὰ δὲ τὰς ἄκρας ἀπέληγεν εἰς στενόν· αὕτη δὲ ἡ ταινία, διότι ὁμοιάζετο πρὸς τὴν σφενδόνην, ἐκαλεῖτο σφενδόνη, καὶ ἦν πολλάκις ἐξ ὕλης πολυτίμου πεποιημένη, ὡς ἐκ χρυσοῦ, μαργαριτῶν καὶ πολυτίμων λίθων. Τῇ σφενδόνη φαίνεται ὅτι ὁμοιάζον ἡ στελεγγίς, ἥτις ἦν δέσμα, κατὰ Πολυδεύκην, κεχρυσωμένον, ὃπερ ἐφόρουσαν περὶ τὴν κεφαλὴν αἱ νέαι. Τῆς εἰρημένης σφενδόνης τὰς ἄκρας προσέδεν ὀπίσθεν τῆς κεφαλῆς, τὰ δὲ ἐξ αὐτῶν ἐξηρητημένα λεπτά καὶ καλὰ ταινίδια περιέπλεκον περὶ τὸν κόρυμβον.

Πλὴν δὲ τῆς σφενδόνης εἶχον ἐπινοήσαι αἱ Ἑλληνίδες καὶ ἄλλα κατασκευάσματα, δι' ὧν περιέστελλον τὰς τῆς κεφαλῆς τρίχας, ὅσον ἦτο πρῶτον μὲν τὸ δικτυωτὸν κάλυμμα, ὃπερ ἐκάλουν κεκρύφαλον· οὗτος ἐπλέκετο ἐξ ἑμάντων ἢ ἐκ χρυσῶν νημάτων. Δεύτερον δὲ τὸ ἐν εἶδει σάκκου κατασκευαζόμενον ὕψισμα, ὃπερ καὶ σάκκος ἐκαλεῖτο· δι' αὐτοῦ περιέστελλον αἱ γυναῖκες ἢ πάσας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἢ μόνας τὰς ὀπίσθεν. Τρίτον δὲ ἡ μετρά· αὕτη ἦν κατ' ἀρχὰς στενὴ τις ταινία, ἣν ἐφόρουσαν περὶ τὴν κεφαλὴν· ἐκ δὲ τῆς ταινίας σὺν τῷ χρόνῳ προήλθε λεπτόν τι καὶ καλὸν ὕψισμα, ὁμοιάζον πρὸς τὰ παρ' ἡμῶν ἐν χρήσει μαυδύλια· δι' αὐτοῦ περιέσφιγγον αἱ γυναῖκες τὴν κεφαλὴν.

Αἱ Ἑλληνίδες ἠγάπων καὶ ἄλλως νὰ εὐθετιζοῦσαι τὰς τῆς κεφαλῆς τρίχας· πολὺ, λέγω, προὔθυμοντο δι' ἐπιταδείας τῶν τριχῶν οὐλότῃτος νὰ σχηματίζωσι καλοὺς καὶ κομψοὺς βοστρύχους· εἰς ἐπίτευξιν δὲ τούτου μεταχειρίζοντο συχνὰ σιδηρὰ ὄργανα, δι' ὧν χλιαίνοντο ἐν μετρίᾳ φλογὶ διεπλεκον κατὰ Λουκιανὸν «βίᾳ τῶν ἐλίξων οὐλότῃτα».

Ὡς δὲ οἱ ἄνδρες ἠλείφοντο δι' ἐλαίου, ἵνα καταστήσωσι στιλπνὰς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, οὕτω καὶ αἱ γυναῖκες καὶ ἔλαιον καὶ μύρον πρὸς τοῦτο μεταχειρίζοντο· ὡς δὲ παρ' ἀνδράσιν ἡ ξανθὴ ὀριζή ἦν ἀγαπητὴ, οὕτω καὶ παρὰ γυναῖξιν ἐπιθυμητὴ ἦν ἡ ξανθὴ καὶ χρυσοειδὴς κόμη, ἣν τινα μάλιστα διὰ φαρμάκων ἐζήτουν νὰ ξανθίζωσι. Καθόλου δὲ αἱ τῶν παλαιῶν γυναῖκες ἠγά-

πων τὴν καλὴν πλοκὴν τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς καὶ τὸ δι' ἐλαίου καὶ μύρων ἐλεμμεμα αὐτῶν...

Η ΜΟΝΟΦΘΑΛΜΟΣ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Βλέπετε τοὺς δύο ὄρους ἐκείνους οἰκίσκους τοῦ χωρίου; Πῶς ἀστράπτουν τὰ παράθυρα των καὶ πῶς τὰ κλῆματα ἀναρριχῶνται ἀχρι τῆς εἰργῆς των!

Πρὸ ἐνὸς ἔτους ὁ ἕτερος αὐτῶν ἦτον ἀκόθαρτος καὶ πτωχικὸς, ἡ δὲ οἰκοδόμοισιν αὐτοῦ ἦτον ὅσον δύνασθε νὰ φαντασθῆτε ῥυπαρά.

Μίαν ἡμέραν ἴστατο εἰς τὴν φλιάν τῆς θύρας τῆς, ἐσταυρωμένης ἔχουσα τὰς χεῖρας, βαθύως συλλογιζομένη, μοιολόγι ἀν παρετήρει τις τὸ πρόσωπόν τῆς θὰ ὑπέθετεν ὅτι εἰς εὐδὲν ἄλλο προσεῖχεν εἰμὴ εἰς τὴν πτῆσιν τῶν χειλιδόνων, ἢ ἐσθῆς αὐτῆς ἦτο παλαιὰ καὶ κατεσχημένη, τὰ ὑπόδημά τῆς ἀνευ πελμάτων τὸ μικρὸν παραπέτασμα τοῦ παραθύρου τῆς, τὸ ἄλλοτε καινοουργῆς καὶ λευκόν, εἶχε μεγάλην ἐν τῷ μέσῳ δὲ πῆν, καὶ αὕτη δὲ ἡ ἴδια ἐφαίνετο πτωχὴ καὶ ἐγκαταλελειμμένη.

Ἐνῆ ἴστατο οὕτως ἀφρημένη, ἀκούει ἀφῆς ἐλαφρῶν ὀφρυθῶν ὡσαύτ' ἔροικε τις. Κίπτει καὶ βλέπει τὸν ἐμβαλωματῆν τοῦ χωρίου, ὅστις καὶ ὄψεσθαι πλῆστον τοῦ τοίχου ἐπιδιώρῳ ἐν παλαιὸν ὑπόδημα.

— Καλημέρα, κυρά, εἶπεν ὁ ἐμβαλωματῆς. Τί ὄρατα ἡμέρα! Τί κυττάζετε μὲ τὴν προσοχὴν ἐπὶ τὸ δρόμον;

— Κυττάζω τὸ σπῆτι τῆς γειτόνισσός μου! — Τῆς γυναίκας τοῦ Σπύρου τοῦ κηπουροῦ, τῆς Σπύραινας ὅπου λέγε; Εὐμορφο σπῆτι ἀλήθεια. Πῶς δειχθεῖς εὐτυχία!

— Ἐκεῖνη ἦταν πάντα τυχερὴ, εἶπεν ἡ Ἀνθοῦλα, καὶ ὁ ἄνδρας τῆς φέρνεται πάντα μὲ καλὸν τρόπον.

— Πρῶτα καὶ ἀρχῇ, εἶπεν ὁ ἐμβαλωματῆς, καὶ οἱ δύο τοὺς εἶνε καλὸ ἀνδράγυνο. Σὲ παρακαλῶ, κυρά, δουλειὰ δὲν ἔχεις, δός μου τὸ σουθλί μου νὰ το ἐκεῖ, κοντὰ τὰ πόδια σου.

— Ἐ, κ' ἔπειτα; ἐπανέλαθεν ἡ Ἀνθοῦλα, ἀφ' οὗ ἔλαβε μετ' ἀναστεναγμοῦ τὸ σουθλίον, δὲν λέγω πῶς δὲν εἶνε καλὸ ἀνδράγυνο, ἀλλ' ὁ ἰδικός μου ὁ γάμος ἐβγήκε σὲ κακὸ, κ' ἐκεῖνης σὲ καλὸ· ὥστε κύτταξε πόσον εὐτυχημένη εἶνε. Ὅταν συλλογισθῶ πῶς ἔπαυσε τὴν ἴδια μέρα καὶ πῶς σήμερον δὲν ἔχω τίποτε, καὶ ἐκεῖνη ἔχει δύο γελᾶδες καὶ πέντε γέλια...

— Καὶ κάμποσο λιναρί ποὺ κλωσε τὸν χεῖ μῶνα, εἶπεν ὁ ἐμβαλωματῆς, κ' ἕνα κυριακτικὸ φόρεμα, πράσινο, καλλίτερον δὲν ἔχω νὰ γίνω, καὶ καθὼς ποὺ ξέρω, μία ὄρατα μεταξὺ τῶν ποδιῶν, ἕνα γελᾶκο τοῦ ἀνδρός τῆς, μὲ τρεῖς σεντὰς κομπιὰ ἀπὸ γυαλὶ γαλάζιο, κ' ἕνα κομ-

μάτι λαροδί ἐστὶ γωνιά καὶ δὲ ἀκέραις πλεξούδαῖς κρομμύδια.

— Ὡ! εἶνε τυχερὴ γυναῖκα! ἐφώναξεν ἡ Ἀνθοῦλα.

— Ναι, ἐξηκολούθησεν ὁ ἐμβαλωματῆς, κ' ἕνα δίσκο τοῦ γλυκοῦ, ποῦνε ζωγραφισμένος ὁ Δαυιδ εἰς τὸν λάκκον τῶν λεονταριῶν, κ' ἕνα παχουλᾶν μικρὴ ἐς τὴν κούνια.

— Ὡ! ὅσο γ' αὐτὸ δὲν τῆς ζηλεύω τίποτε· ἔχω ἕνα σαρὸ παιδί.

— Καὶ ὁ ἄνδρας σου, κυρά, δὲν εἶνε ἐστὶ δουλιὰ τοῦ;

— Ὡ, εἶνε ἐστὸ καπηλειό.

— Μὴ πῶς αὐτό; ἐκεῖνος πρῶτα δὲν τὸ βαζε ἐστὸ σίγμα τοῦ. Μήπως καὶ δὲν ἔμπορεῖ νὰ βρῆ δουλειὰ;

— Ὁ μάστορας τοῦ τὸν ἐδίωξε, γιατί ἦταν, λέγει, κουρελιάρης.

— Τί μοῦ λές! Σιλουργὸς δὲν ἦταν; Δοιοὺν ὅπου λές, καθὼς σοῦ λέγα, ὁ γείτονας σὰς ἀπ' ἀντίκρου τραβᾷ ζωὴ χαρισάμενη. Μὰ δὲν μοῦ φαίνεται παράξενο. Τὸ κάτω, κάτω, ἐγὼ δὲν ἀνακατεῖται στὰ ξένα μυστικά. Ἐμποροῦσα νὰ σοῦ πῶ... μὰ ἔχω δουλειὰ, καὶ ὄθ' πηγαίω.

— Ὡσάν τί ἔμποροῦσες νὰ μοῦ πῆς; ὁ πῆς το, σὲ παρακαλῶ, πῆς μου, γιατί δὲν σοῦ φαίνεται παράξενο πῶς ἐκεῖνη περὶ εὐτυχημένη;

— Καλὰ, εἶπεν ὁ ἐμβαλωματῆς, δὲν εἶνε δικὴ μου δουλειὰ, ξερούεις; μὰ καθὼς σοῦ ἔλεγα τώρα, δὲν μοῦ φαίνεται παράξενο νὰ βλέπω εὐτυχημένους τοὺς ἀνθρώπους ὅπου ἔχουν μία δούλα, καὶ δούλα ἀκούραστη μάλιστα, ποῦ τοὺς βοηθεῖ πάντα.

— Δούλα ἡ γειτόνισσά μου ἔχει δούλα! Τότε δὲν παραξενεύομαι ποῦ βλέπω τὸ σπῆτι τῆς Θεοπέσφιτος μὰ γὰρ δὲν τὴν εἶδα ποτὲ αὐτὴν τὴ δούλα. Ὁ ἔχης λάθος, θαρρῶ· κ' ἔπειτα πῶς ἔμπορεῖ νὰ τὴν πληρώνη;

— Ἐχει μιά δούλα σοῦ λέγω, μιά δούλα μ' ἕνα μάτι, μὰ κηνιατικὸ δὲν τῆς δίνει, σ' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος... Καλὸ βράδυ, κυρά, πρέπει νὰ πάγω.

— Στάσου, στάσου, μιά στιγμή ποῦ τὴν ἔχει τὴν δούλα;

— Ὡ! δὲν ξέρω.

— Καὶ τί τῆς κάνει ἡ δούλα;

— Τί τῆς κάνει; χιλιαὶς δουλειὰς. Σ' αὐτὴν θαρρῶ πῶς χρωστᾷ τὴν εὐτυχίαν τῆς. Καθὼς ἠξέρω γὰρ, ποτὲ δὲν βαρύνεται τὴν δουλειὰ, καὶ ἔχει σὲ μεγάλην τάξιν τὰ φορέματα τοῦ Σπύρου καὶ τῆς Σπύραινας, καὶ τὰ φορέματα τοῦ μωροῦ των.

— Παναγία μου! εἶπεν ἡ Ἀνθοῦλα συνάπτουσα τὰς χεῖρας, εἶνε πολὺ τυχερὴ γυναῖκα, ἐγὼ πάντα τὸ ἔλεγα. φροντίζει πολὺ νὰ μὴ μ' ἀφήσῃ νὰ ἰδῶ ποτὲ τὴ δούλα τῆς. Τί δούλα ἀραγε νὰ εἶνε, καὶ πῶς ἔμεινε μ' ἕνα μάτι;

— Εἶνε οἰκογενειακὸ τῆς, εἶπεν ὁ ἐμβαλωμα-

τῆς· δλαις ἔτσι εἶνε, ἡ καθεμία μ' ἕνα μάτι, μὰ ἕνα μάτι ποῦ ἀξίζει γιὰ δεκατέσσαρα, κ' ἡ δούλα τῆς Σπύραινας ἔχει τέσσαρας ἐξαδέλφους στραβαίς, Θεοστραβαίς, ὅπου ἔρχονται καὶ τὴν βρίσκουν καμμιά φορὰ. Ἐγὼ ποῦ σοῦ μιλῶ ταῖς εἶδα κυρά, κ' ἔτσι λοιπὸν ἡ Σπύραινα κερδίζει κάμποσα. Ἐκεῖναις δουλεύουν γ' αὐτὴ, καὶ μ' ὅσα βγάνει ἀπὸ τὴν δουλειὰ των, ἀγοράζει ὅλα αὐτὰ τὰ ὄρατα πράγματα.

— Καὶ ὅσο συλλογίζομαι, εἶπεν ἡ Ἀνθοῦλα, πῶς δὲν ἔχω ψυχὴ σ' τὸν κόσμον νὰ μὲ βοηθήσῃ σὲ τίποτε, μ' ἔρχεται νὰ σκάσω! καὶ μὲ τὴν ποδιάν τῆς ἐσπόγγισε τὰ δάκρυά τῆς.

Ὁ ἐμβαλωματῆς τὴν ἠτένιζεν ἀσκαρδαμυκτεῖ.

— Βέβαια, εἶπεν· εἶσθε ἀξιολύπητη, καὶ ἂν δὲν ἦμουν τόσο βιαστικός...

— Ὡ! λέγε μου, λέγε μου, σὲ παρακαλῶ, ἤθελα νὰ μοῦ πῆς πῶς ἔμπορεῖς νὰ μὲ βοηθήσῃς. Ἄν δὲν ἔχω λάθος, ἀγαπᾷς πολὺ ταῖς μουζήθραις καὶ τὸ ξυνογάλο. Ἄν ἤθελες τώρα νὰ μὲ βοηθήσῃς, νὰ ἴσαι βέβαιος πῶς ὀλίγη καὶ βραδύ τὰ ὠραῖότερα τυριά τοῦ κόσμου.

— Ἄ! μὰ ξέρεις, σὺν ἑμένα ἀνθρώπος εἶνε πολὺ παράξενος ἐστὶν καθαριότητα, κυρά, καὶ τὸ σπῆτι σὰς δὲν ἔμπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς πῶς εἶνε καθαρό, μὴ πρὸς κακοφανισμόν σου.

Ἡ Ἀνθοῦλα ἐγένε κατακόκκινη.

— Τέλος πάντων; ἐξηκολούθησεν ὁ ἐμβαλωματῆς, ἴσως ἔμπορεῖς νὰ σοῦ εἰρῶ μία δούλα μὲ ἕνα μάτι, ὡσάν τῆς γειτόνισσας, μὰ πρέπει νὰ γυρίσω πολλὰς ἡμέρας καὶ θυμῆσου καλὰ, κυρά, πῶς μοῦ ταῖς μουζήθραις.

— Ναι, καὶ λίγο ἀφρόγαλον, ἐπανέλαθεν ἡ Ἀνθοῦλα καταχαρούμενη.

Ὁ ἐμβαλωματῆς θέσας ἐντὸς τῆς βυρσίνης τοῦ ποδιῶς τὰ ἐργαλεῖά του ἀνεχώρησε.

Τριαύτην χαρὰν ἠσθάνετο ἡ Ἀνθοῦλα ὡς καλὸ ἔλην τὴν νύκτα δὲν ἐκλείσει μάτι. Ὁ σύζυγός τῆς μόλις ἐγνώρισεν τὴν οἰκίαν ἀπὸ τὴν μεγάλην καθαριότητα· τὴν νύκτα ἐκαθάρισε παντοῦ ἡ Ἀνθοῦλα.

Τὴν ἐπαύριον ἀπὸ τὴν αὐγὴν ἐκάθησεν εἰς τὸ παράθυρον ἡ Ἀνθοῦλα, καὶ παρετήρει εἰς τὴν οἰκίαν τῆς γειτόνισσας μήπως κατορθώσῃ νὰ ἴδῃ τὴν μονόφθαλμον ὑπηρέτριαν. Ἀλλὰ δὲν εἶδε τίποτε· μόνον τὴν γειτόνισσάν τῆς, τὴν Σπύραινα, εἶδε κρατοῦσαν τὸ τέκνον τῆς ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ ἐργαζομένην.

Ἐρχισεν ἤδη ν' ἀνυπομονῆ, ὅτε ἤκουσεν ἔξωθεν τὴν φωνὴν τοῦ ἐμβαλωματῆ, καὶ ἔτραξεν εἰς τὴν θύραν φωνάζουσα:

— Ἐμβα μέσα, σὲ παρακαλῶ, καὶ κύττα μιά τὸ σπῆτι μου.

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν ὁ ἐμβαλωματῆς ἀφ' οὗ περιήγαγε κύκλω τὰ βλέμματά του, ἔγινεν ἀγνώριστο· τώρα ἔμπορεῖ ὁ ἦλιος νὰ στράφῃ μὲς ἀπὸ τὰ παράθυρα.

1. Ἐξοικ. ἐκ προηγουμένης τῆς κ. Ο. Μουσίου.

— 'Αυ' ἡ δούλα μὲ τὸ ἕνα μάτι ; θά θυμᾶσαι πῶς δὲν ἔμπορὸν νὰ τῆς δίνα μνηστῆρικό· εὐρῆκες καμμιὰ νὰ θέλῃ νὰ ἐλθῇ ;
 — 'Ω ! Τὴν ἔφερα καὶ μαζὶ μού.
 — Τὴν ἔφερες μαζὶ σου ! μὰ δὲν βλέπω καμμιὰ ἐδῶ.
 — 'Ορίστε, ἰδέ τὴν ἐδῶ ! εἶπεν ὁ ἐμβάλωματᾶς.
 Ὁλ τὸ πιστεύητε ; ἡ δούλα μ' ἕνα μάτι ἦτο
 . . . μία βελόνη. * * *

ΚΥΚΝΕΙΟΝ ΑΣΜΑ

'Αφ' οὗ εἰς τὰς ἀρετὰς, ὅσαι καθιστῶσι τὸν καλὸν ἥμας κύκνον βασιλέα τῶν ἐνὸνδρων πτηνῶν, ἤ- τοι τὴν χάριν, τὸ κάλλος, τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀνδρίαν, οἱ ἀρχαῖοι ἐπέσθησαν καὶ τὸ ὀέλγητρον φωνῆς ἐναρμονίου καὶ μελαγχολικῆς, ἐνοσεῖ τις εὐκόλως διατὶ ὁ κύκνος ἦτο τὸ ἱερὸν πτηνὸν τοῦ 'Απόλλωνος, διατὶ ἦτο προσφιλεὶς εἰς τὴν 'Αφροδίτην, καὶ διατὶ ἐξεμαύλισε τὴν Ἀθήναι. Καὶ οἱ νεώτεροι παρέλαβον τὸν κύκνον, ὁποῖον παρεδω- κεν αὐτὸν ἡ ἀρχαιοῦς ὡς φράσιν καὶ ὡς σύμ- βολον, ἂν καὶ ἀλλοῖστα γνωρίζομεν, ὅτι ὁ κύκνος δὲν ἐψάλλε. Οἱ νεώτεροι ποιηταὶ λαλοῦσι περὶ τῶν πτηνῶν τοῦ Μαιάνδρου, ὡς ἂν τὰ εἶχαν ἀκούσῃ, ἀπεκάλεσαν τὸν Πίνδαρον κύκνον τῆς Δίρκης, τὸν Οὐδύγγιον κύκνον τῆς Μαντούρας, καὶ τὸν Φενελῶνα κύκνον τοῦ Καμεράκου. Ἦ δὲ τελευταία αὕτη παραβολή τις εἶνε ἡ πλέον σύμ- φωνος πρὸς τὰς ἰδέας τῶν νεωτέρων· διότι ἐπω- νομάσθη κύκνος ὁ Φενελῶν διὰ τὸ ἄσμα του, ἀλλὰ διὰ τὴν ψυχὴν του, λευκὴν καὶ ἄσπιλον ὡς τὸ περιβλήμα τοῦ κύκνου. Ὅπως ὁ κύκνος, οὕτω καὶ ὁ Φενελῶν εἶχεν ὅλα ἐπὶ προσόντα, ὅσα ἀπαιτοῦνται πρὸς ἴδρυσιν κράτους εἰρηνικοῦ, τὸ μέγαθυμον μεγαλεῖον, καὶ τὸ πρῶτον καὶ προ- σηγές. Ἐπειτα ὁ κύκνος δὲν ἔχει παρὰ ἕνα καὶ μόνον ἐχθρὸν, ὅπως καὶ ὁ Φενελῶν εἶχεν ἕνα μόνον ἀντίπαλον. Ἦτο δ' ἄλλως φασικὸν ν' ἀντι- ταχθῆ εἰς τὴν ἀετὸν τῶν Μέλδων ὁ κύκνος τοῦ Καμεράκου.

Ἐκ τῶν ἀρχαίων περὶ τοῦ κύκνου παραδόσεων ἔτι πρὸ πάντων παρελήφθη εἰς τὴν ποιητικὴν γλῶσσαν τῶν νεωτέρων, εἶνε τὸ κύκνειον ἄσμα, ἦτοι τὸ μελωδικώτατον καὶ λιγυρώτατον πάν- των ἄσμα, ἕπερ ὁ κύκνος συνεκχεῖ μετὰ τῆς τελευταίας αὐτοῦ πνοῆς.

Ὁ Πλίνιος, καὶ ἄπαντες οἱ μετ' αὐτὸν σοφοὶ, διεμαρτυρήθησαν μεγάλη τῆ φωνῇ κατὰ τῆς πλά- νης ταύτης, κατὰ τοῦ ψεύδους. Εἶπαν καὶ ἐπα- νεῖπαν, ὅτι ὁ κύκνος δὲν εἶνε πτηνὸν ὠδικόν, ὅτι εἰς ἐναντίας ἡ φωνὴ του εἶνε τραχεῖα καὶ ὑπόκω- φος, ἀλλ' οὐδεὶς ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ. Νὰ ψάλλῃ τις τὸν τελευταῖόν του ἀποχαιρετισμὸν, νὰ χαιρε- τήσῃ τὸν θάνατον μὲ τὸ ὑψηλότερον μέλος, ἡ ἰ- δέα αὕτη ἐπροσωποποιήθη εἰς τὸ πτηνὸν, ἕπερ ἔχει ὅλας τὰς εὐγενεῖς καὶ προσήνεες χάριτας, ἐν τούτου δὲ συναπετελέσθη πλάσμα ποιητικὸν ὡ-

ραιότατον, τὸ ὁποῖον ἡ ἐπιστήμη δὲν δύναται ν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὴν ποίησιν.

« Ἄς ψάλλωμεν, ἀφ' οὗ οἱ δάκτυλοι μου ἐβλ- σκονται ἀκόμη ἐπὶ τῆς λύρας, λέγει ὁ Λαμάρτι- νος, ἄς ψάλλωμεν, ἀφ' οὗ, ἐν ᾧ εὐρίσκομαι εἰς τὴν σύνορον ἄλλου κόσμου, ὁ θάνατος ἐμπνέει εἰς ἐ- μέ, ὡς εἰς τὸν κύκνον, μελωδικὴν κραυγὴν. Οἰ- κωνὸς οὗτος αἰσιος διδόμενος ἀπὸ τὸ πνεῦμά μου· ἂν ἡ ψυχὴ ἡμῶν δὲν εἶνε ἄλλο τι παρὰ ἔρωσ καὶ ἀρμονία, ἄς γείνη θεῖον ἄσμα ὁ ἀποχαιρετισμὸς τῆς. Ἦ λύρα θραυομένη βίπτει ἦγον ὑψηλότε- ρον· ὁ λύχνος σβεννόμενος ἀναζωογονεῖται διὰ μιᾶς, καὶ πρὶν σβεσθῆ ἐντελῶς, βίπτει λάμψιν καθαροτέραν. Ὁ κύκνος ἀτενίζει πρὸς τὸν οὐρα- νὸν κατὰ τὴν τελευταίαν του στιγμὴν· μόνος δὲ ὁ ἄνθρωπος, βίπτων τὸ βλέμμα του πρὸς τὰ ἐ- πίσω, ἀριθμεῖ τὰς ἡμέρας του διὰ νὰ τὰς κλαύσῃ.

Τὸ κύκνειον ἄσμα προσεβλήθη σαλευρότατα ἀπὸ τοῦ ἀγαν θιασώτου τῆς ἀληθείας. « Ἄν ἡ- ξεύρω, λέγει εἰς ἐξ αὐτῶν, ποῦ στηριζόμενοι οἱ ποιηταὶ, ἀρχαῖοι τε καὶ νεώτεροι, συγκοίνοσι τὴν μετρικὴν ἀρμονίαν ἢ τὸν ῥυθμὸν μὲ τὸ ἄσμα τοῦ κύκνου. Οὐδένα ἀναλογία ὑπάρχει μετὰ τῶν δύο τούτων πραγμάτων. Τὸ ἄσμα τοῦ κύ- κνου οὐ μόνον μελωδικὸν δὲν εἶνε, ἀλλὰ καὶ πολλὸ δυσάρεστον, εἶνε ὄλιος στρυφνὸν καὶ ἄμοιον πρὸς τὴν ἀηθῆ φωνὴν τοῦ χηνός. Τὸ ἐπικρατοῦν οἱ- μερον πνεῦμα τῆς ἀκριβείας, ἕπερ, καλῶς οὐκί- μενον, εἶνε αὐτὸ τὸ φιλοσοφικὸν πνεῦμα, ἕπερ ν' ἀποκλείσῃ ἀπὸ τὴν ποίησιν πᾶσαν παραβολή- σιν ἀντιμαχομένην πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ Βυρρῶν, ὅστις γνωρίζει καὶ αὐτὸς, ὅτι ὁ κύκνος δὲν ψάλλει, εἶνε πολὺ ὀλιγώτερον αὐστη- ρός. Ὡς ποιητῆς καὶ ὡς μέγας συγγραφεὺς εἶνε ἐπεικὴς πρὸς τὰς πλάνους ὅσαι θέλγουσιν. « Οἱ ἀρχαῖοι, λέγει, δὲν φθάνει ὅτι μετέδωκον τὸν κύ- κνον εἰς ψάλλον θαυμάσιον, ἀλλ' εἶπαν καὶ ὅτι μετὰ τῶν ὄλων τῶν ὄντων, εἰς ᾗ ἐμπνέει φρίκην τὸ θέλημα τῆς καταστrophῆς τῆς ἰδίας τῶι ὑπάρξ- ως, μόνος ὁ κύκνος ψάλλει καὶ κατ' αὐτὴν τὴν τελευταίαν τῆς ἀγωνίας του στιγμὴν, καὶ δι' ἐν- αρμονίων τόνων προανακροῖε τὸν τελευταῖόν του στεναγμὸν. Πρὶν ἀκόμη ἐκπνεῦσῃ, ἔλεγον, ἀπο- χαιρετῶν μετὰ θλίψεως καὶ συγκινήσεως τὴν ζω- ἴην, ἐκχεῖ τοὺς φθόγγους τούτους, τοὺς τῶν γλυκεῖς καὶ περιπαθεῖς, οἵτινες, ἕμοιοι πρὸς τὸ ἐλαφρὸν καὶ ὀδυνηρὸν ψιθύρισμα φωνῆς ταπεινῆς Ἠρηνώδους καὶ πενθίμου, συναποτελοῦσι τὸ ἐπι- κήδειόν του ἄσμα. Τὸ ἄσμα τοῦτο ἡκούστο τὴν αὐγὴν, ἐν μέσῳ τῆς γαλήνης καὶ νηνεμίας· πολ- λοὶ μάλιστα εἶδαν καὶ κύκνος ἐκπνέοντα ἐν πλήρει μελωδίᾳ καὶ ψάλλοντα τὸν ἐπικηδέον τῶν ὄμων. Οὐδὲν ἄλλο πλάσμα τῆς φασικῆς ἱ- στορίας, οὐδεὶς ἄλλος μῦθος τῶν ἀρχαίων ἐπιτε- λήθη, ἐσχυρίσθη, ἐπιτετέθη καὶ διεδῶθη πλε- ὄτερον. Ὁ μῦθος οὗτος κατέλαβε τὴν ζωῆν καὶ εὐκρίστητον φαντασίαν τῶν Ἑλλήνων. Οἱ παρ-

ταί, οἱ ῥήτορες, καὶ αὐτοὶ οἱ φιλόσοφοι τῆς Ἑλ- λάδος, ἀπεδέχθησαν ὡς ἀλήθειαν τὸν μῦθον τοῦ- τον, ὅστις ἦτο τόσον ὠραῖος, ὥστε οὐδεὶς ἠθέ- λησε ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ αὐτοῦ. Ἄς εἴμεθα συγ- γνώμονες πρὸς τοὺς μύθους τῶν, οἵτινες ἦσαν τόσον ἐράσμοιοι καὶ περιπαθεῖς· οἱ μῦθοι οὗτοι ἦσαν ἀντάξιοι πολλῶν ἀληθειῶν ἑρῶν καὶ ἀγῶ- νων, ἦσαν ἐμβλήματα προσφιλῆ εἰς εὐαισθητοὺς ψυχάς. Νεὶ, οἱ κύκνοι δὲν ψάλλουσι ποσὸς τὸν θάνατόν των, ἀλλὰ πάντοτε, ὀμιλοῦντες περὶ τοῦ ὑστάτου ἀναπτερώματος, τῆς ἐσχάτης ἀναλαμ- πῆς μεγάλου τιδὸς καὶ δαιμονίου πνεύματος ἐ- τοιμοθάνατου, θέλομεν ἀναφέρει τὴν περιπαθῆ καὶ ὠραίαν ταύτην ἑκφρασιν: « Ἐἴτε τὸ κύκνειον ἄσμα ! » Ω.

ΑΙ ΠΛΕΚΤΑΙ ΚΝΗΜΙΔΕΣ

Οὐ μόνον μαχαίρια, περόνια καὶ κοχλιάρια, ἀλ- λά καὶ αἱ πλεκταὶ κνημίδες, αἰ κοινῶς λεγόμεναι κάλτσαι, ἔχουσι τὴν ἱστορίαν των ὑπὸ ἠθελῆν, ἐμπολιτευτικὴν καὶ καλλιλογικὴν ἐποψίον, εἰκό- τως δὲ νομιζόμενον σφυγμώματρον προῦδου καὶ ἡμερώσεως. Αἱ πλεκταὶ κνημίδες, τὸ παντὶ εὐ- ἡμένηρ ἀνθρώπων νῦν ἀπαράιτητον τοῦτο ἐνδυμα, εἶνε τέκνον τῶν νεωτέρων χρόνων, διετέλεσε δὲ πάντῃ ἔγνωστον ἐν ὅλῃ τῇ κλασικῇ ἀρχαιοῦς καὶ ἐπὶ πλείστον τοῦ μεσαιῶνος. Διὰ τὸ θερμὸν τοῦ κλιματος οἱ Ἕλληνες οὐτε βρακίων χρεῖαν εἶχον, οὐτε κνημίδων. Αἱ Λάκωναι ἰδίως ἐκα- λούοντο φαινημίδες, ἦσαν ἄζωστοι καὶ ἀχίτω- νες, εἶχον δὲ μόνον ἱμάτιον πεπορημένον ἐφ' ἑκατέρῳ τῶν ὤμων. Ἀληθεύει μὲν, ὅτι συνήθη πολλὰ τοῦ Ἑλλάδος ἦσαν κρηπίδες, ἐμβάδες, ἀμυκλιῖδες, ὑποδήματα, σανδάλια, λευκὰ ὑπο- δῆματα, οὐχὶ ἐρήως ὑπὸ τοῦ Πολυδεύκου ἐρυκ- νεύθητα ἀμύλλον ἑταιρικά. κ. λ. ἀλλ' ἐξ ἴσου ἀληθεύει, ὅτι ἐν τῷ οἴκῳ καθόλου, παρὰ πότον, ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς Ἕλληνας καὶ Ἑλ- ληνίδες ἦσαν γυμνόποδες καὶ ἀνυπόδητοι, προή- γαγον δὲ διὰ τὸ εὐκίνητον εἰς ἀκρότητα τοὺς ἐν ταῖς πανηγύρεσι καὶ τελεταῖς χοροὺς καὶ ἔδοσαν ἀφορμὴν τοῖς μὲν ποιηταῖς νὰ καλῶσι καὶ τὰς θεαίας ἀργυροπέζας καὶ καλλισφύρους, ταῖς δὲ πλάσταις καὶ ζωγράφους νὰ ἀπεικάζωσι τὴν θαυ- μάσιαν τοῦ ποδὸς κατασκευὴν μετὰ τῆς αὐτῆς τελειότητος, μεθ' ἧς καὶ πρόσσωπα ὀνητῶν καὶ τῶν ὑπερβορέων πατρῆς, ἡ ψυχροτάτη Γερμανία· ἀληθινὴ δὲ μήτηρ αὐτῶν μακρὴν βρακίον, ἀπὸ τῆς ὀσφύος καθεῖκον μέχρις ἄκρων τῶν δακτύλων τοῦ ποδὸς, καλούμενον μὲν ἄλλως αἱ σκελεῖαι καὶ οἱ θύλακοι, παρεμφερὲς δ' ἐν ὀπωσοῦν πρὸς τὰς τῶν Γαλατῶν βράκαι καὶ τὰς ἀναξυρίδας τῶν Ἠερσῶν. Ὅτι αἱ σκελεῖαι ἦσαν ἰδίον ἱμάτιον τῶν ἀρχαιοτά- των Γερμανῶν, μαρτυροῦσιν αἱ ὀνομασίαι αὐτῶν Beinkleider (περικελευῖαι) καὶ Hose, ἐξ οὗ παρήχθη τὸ γαλλικὸν chausso. Οἱ Ῥωμαῖοι, ἐλθόντες εἰς

ἐπαφὴν πρὸς τοὺς Γερμανοὺς, δὲν τοὺς ἐμυμήθησαν κατὰ τὸν ἱματισμὸν διαφερόντως δὲ ἀπεστρά- φησαν τὰς σκελεῖας ἐκείνων, καὶ τὰς διέσωσαν ἐν ταῖς μνημείοις των ὡς σύμβολον βαρβαρότη- τος· τούτου ἕνεκα ἐπὶ τῶν στηλῶν τοῦ Τραϊανοῦ καὶ τῶν Ἀντωνίνων οἱ ἀδάμαστοι ξανθότριχες Γερμανοὶ περιστάνται φοροῦντες σκελεῖας. Κατ' ἀρχαίαι σκελεῖαι κατεσκευάζοντο εὐρύταται· κατὰ τὴν λήξιν τοῦ μεσαιῶνος ἐστενοῦντο βαθυμῆδον, ἄχρως οὐ τελευταῖον ἐκάλυπτον ὡς ἐν μόνον ἱμά- τιον, πόδας, κνήμας καὶ μηροὺς. Παρερχόμενοι ἐν σιγῇ τὰς διαφόρους ἀλλοιώσεις, ἄς ἐπήνεγκεν ὁ τύραννος συρβὸς, μνημονεύομεν τῆς ἐσχάτης, κατ' ἦν, μεποῦντος τοῦ ἐκκαιδεκάτου αἰῶνος, αἱ σκε- λεῖαι ἦσαν ἀπὸ τῶν γονάτων πρὸς μὲν τὰ ἄνω εὐρέαι, πολὺπτυχοὶ, κολπωταὶ ὡς αἱ παρὰ τοῖς ναυτιλλομένοις τῶν Ἑλλήνων, πρὸς δὲ τὰ κάτω στενωπταὶ ὡς αἱ τῶν Δαλματῶν. Τοιαύτη στολὴ ἀπέδη ὀλιγὰρ τοῖς στρατιώταις, οἵτινες ἐν ταῖς στρατείαις μάλιστα δυσκόλως ἐνεδύοντο αὐτὴν καὶ ἐξεδύοντο, δυσκολώτερον δὲ συνέγραπτον τὰ ἐν αὐτῇ βράκη. Οἱ Γερμανοὶ μισθοφόροι καὶ γογ- γύζοντες οὐδὲν ὠφέλου· ἀπηλλάγησαν ὅμως τοῦ ἀπεχθοῦς ἱματισμοῦ διὰ τοῦ ἐξῆς τυχαίου συλ- πτώματος. Πολλοὶ μαχηταὶ, τραυματισθέντες τοὺς πόδας ἐν πολέμῳ, ἔπασχον δεινῶς, διότι, ἐξογκωθέντος λίαν τοῦ ποδὸς, αἱ στεναὶ κνημί- δες ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀφαιρεθῶσιν. Ὁ χειρουργός, ἀρπάσας ψαλίδας, περιέκοψεν ὀλίγον τι κάτωθεν τοῦ γόνυτος τὰς σκελεῖας, οὕτω δὲ ἐξ αὐτομάτου σχεδὸν προήλθον εἰς φῶς αἱ κυρίως ἀναξυρίδες, haut-de chausse, καὶ αἱ κνημίδες, bas de chaus- ses, καὶ ἀπλῶς bas. Ἐντὸς βραχέος χρόνου ὁ χωριστὸς τῶν κνημίδων ἀπὸ τῶν ἀναξυρίδων διε- δόθη ἀπὸ Γερμανίας ἐφ' ἕκασαν τὴν μέσην καὶ τὴν δυτικὴν Εὐρώπην, πλὴν τῆς Ἰσπανίας, ἔθνα ἕως τῆς σήμερον πολλοὶ τῶν κατ' ἀγροῦς διετή- ρησαν τὸν παλαιότερον συρβόν. Αἱ κνημίδες τὸ πρῶτον κατεσκευάζοντο ἀπανταχοῦ μὲν ἐξ ἐρίου ἢ βάμβακος, ἐν Γαλλίᾳ δὲ καὶ ἐκ μετὰξῆς περὶ τὴν λήξιν τῆς 16 ἑκατονταετηρίδος. Ὅσοι τῶν Γάλλων ἠγόραζον νέας κνημίδας μεταξωτὰς πα- ρεκάλου τὰς ἐρωμένους των νὰ τὰς φορέσωσιν αὐταὶ πρῶται ὀκταήμερον ἢ δεκαπενθήμερον ἵνα τὰς ἀγιάσωσι· διὰ τῆς ἀγάπης των. Ὁ τῆς φιλαρσεκείας πειρασμὸς ἠνάγκασε καὶ τὰς γυναῖ- κας ἀπάσας ὕστερον νὰ φορῶσι κνημίδας ἐκ με- τὰξῆς κεχωματισμένης (fillet de Florence) ἕξιον τῆς κεχωματισμένης φαίνεται, ὅτι, ἐν ᾧ καὶ τότε ἦτο κοινοτάτη ἡ τέχνη τῆς χηλεύσεως ἦτοι πλακῆς, αἱ κνημίδες ἐν Γαλλίᾳ δὲν ἐπλέκοντο, ἀλλὰ συν- ἐρράπτοντο πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως, ἀριστοὶ δὲ τεχνίται ὑπελαμβάνοντο οἱ ταύτας ἀπεργα- ζόμενοι καλῶς τε καὶ περιμέτρους καὶ συνδιατε- θειμένους τῷ τύπῳ τῶν μελῶν (proprement et mi- gnonnement)· ἐντεῦθεν ἡ φράσις « τοῦ ταιριάζει ἠαυμάσιον » ἐλέγετο γαλλιστὶ « cela lui va com-

me un bas de soie». Αύτοτελή υπαρκτήν έλαβον κί ανημέδεις τῷ 1589, δετε δ Γουλιέλμος Αῖ ἐν Καμβριγῆ ἐρεῦσε τὴν οἰκείαν μηχανήν, καταστήσας περιττὴν μὲν τὴν διὰ χειρῶν ἐργασίαν, εὐνοτότερον δὲ τὴν κτήσιν αὐτῶν.

ΜΙΑ ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΔΕΛΑΚΡΟΑ

Ἐσχάτως ἐπωλήθη ἐν Περσιόσις ὡραία εἰκὼν τοῦ διασήμου ζωγράφου Δελακροά ἀντὶ 85,000 φράγκων. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἡ Ἄβφημερίς τῆς Γαλλίας ἐδημοσίευσε τὸ ἐπόμενον συγκινητικὸν ἀνέκδοτον ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ σταδίου τοῦ ἐνδόξου καλλιτέχνου. Ὁ Δελακροά εἶχε τελειώσει τὸν λαμπρὸν πίνακα, τὸν παριστῶντα τὸν Δάντην καὶ Βιργίλιον, ἵνα δὲ πῆμψῃ αὐτὸν εἰς τὴν ἐτησίαν ἐκθεσὶν ἐχειρίζετο πλαίσιον, ἀλλὰ τὰ χρήματα ἔλειπον. Τοῦτο ἔμεις δὲν τὸν ἀπέτρεψε τοῦ σχεδίου του, διότι κατεσκευάσεν ὁ ἴδιος τὸ ἀπικτούμενον πλαίσιον διὰ τεσσάρων ἀπλῶν σκινίδων, ἃς ἤλειψε διὰ ψαρόκαλλας, ἐφ' ἧς ἐξοίσε κατόπιν ὀλίγην χρυστὴν ἔκμμον ἐν τῆς συνειδηζομένης πρὸς στέγνωσιν τῶν ὑγρῶν γραμμάτων, καὶ ἔδωκεν οὕτω εἰς τὸ πλαίσιον τὸ χρῶμα ἐπιχρυσώσεως. Οὕτω διευθετήσας τὴν εἰκὼνα ἀπέστειλεν αὐτὴν εἰς τὸ Λοῦβρον, ἐνθα ἐγένετο ἡ ἐκθεσις.

Ἐλθοῦσας τῆς ὡριμῆς ἡμέρας ὁ Εὐγένειος Δελακροά ἦτο ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὸ Λοῦβρον, τοῦ ὁποίου διατρέχει ἐν πυρετώδει συγκινήσει πᾶσας τὰς αἰθούσας. Ἀλλ' εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιθεωρήσεως του πνευστῶν καὶ ἄπελπις καταπίπτει ἐξηντλημένος ἐπὶ τινος ὀρνέθου. Ἐτελείωσεν ἡ εἰκὼν του ἐθωρήθη ἀναξίτη νὰ ἐκτεθῆ καὶ τὴν ἠρνήθησαν. Αἶφνης αἰσθάνεται χεῖρα τιθεμένην ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

- Κύριε Δελακροά...
- Ὁ ζωγράφος ἀνεγείρει τὴν κεφαλήν ἦτο εἰς τῶν φυλάκων τοῦ Μουσείου, ὅστις τὴν ἐγνώριζεν, ἰδὼν αὐτὴν ἐκατοντάκις νὰ σπουδάζῃ τὰ ἔργα τῶν μεγάλων καλλιτεχνῶν.
- Καλημέρα, φίλε μου, εἶπε Ὀλιβερώς ὁ Δελακροά.
- Δὲν φαίνεσθε καθόλου εὐχαριστημένος.
- Οὔτε ἀφορμὴν ἔχω νὰ εἶμαι.
- Εἶθε δύσκολος.
- Πῶς εἶμαι δύσκολος;
- Καὶ ἡ πρώτη ἀπὸ ὅλας ἐν ἦτο ἡ εἰκὼν σας...
- Αἶ; τί σημαίνουν αὐτά;
- Ἡ τετράγωνος ἀΐθουσα...
- Τί εἶνε εἰς τὴν τετράγωνον ἀΐθουσαν;
- Εἶνε ἡ εἰκὼν σας.
- Ἡ εἰκὼν μου... εἰς τὴν τετράγωνον ἀΐθουσαν;
- Ἐγὼ ὁ ἴδιος τὴν ἐκρέμασα... Ἐλθετε νὰ τὴν ἰδῆτε.
- Ζαλισμένος, σχεδὸν ἰλιγγιῶν ὁ Δελακροά ἀκολουθεῖ τὸν φύλακα, ὅστις εἰσελθὼν εἰς τὴν τε-

τράγωνον ἀΐθουσαν φέρει τὸν ζωγράφον πρὸ τῆς εἰκόνος του.

Πραῦνθείσης ὀλίγον τῆς συγκινήσεώς του, δ νέος καλλιτέχνης ζητεῖ παρὰ τοῦ αὐτοῦ φύλακος ἐξήγησιν τοῦ πράγματος.

— Ἀ! λέγει οὗτος, εὐθιγὰ τὴν ἐγλυτώσατε, μεγάλω κηρὶ χρεωστεῖτε εἰς τὸν βαρῶνον.

— Ποῖον βαρῶνον;

— Τὸν βαρῶνον Gros. Ἡ εἰκὼν σας ἦλθε χωρὶς πλαίσιον.

— Πῶς, χωρὶς πλαίσιον; ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ εἶχα κατασκευάσει.

— Ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ κατεσκευάσατε σεῖς ἐν ἡῶραν παρὰ μικρὰ σκινίδια κατὰ γῆς τὰ πλαίσια δὲν εἶνε ἰδικὴ σας δουλειά, δὲν τὸ ἐκάμειτε καθόλου σταρεδὸν καὶ ἐξεκαρπώθηκε ὅταν μετεφέρετο. Τὴ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ εἰκὼν σας πλαίσιον δὲν εἶχε, καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἔβλαυνε κατὰ μέρος. Ὁ κ. Gros ἐπῆγε καὶ τὴν εἶδε μιά στιγμὴ, καὶ ὅταν ἐγίρισεν εἶπεν εἰς τοὺς συνιδέλους του. — Ἀλλὰ τὴν εἰκὼνα ἐκεῖνην πρέπει νὰ τὴν ἐκθέσωμεν. — Εἶνε ἀδύνατον, φίλτατε βαρῶνε. — Καὶ διατί; — Δὲν βλέπετε, ὅτι δὲν ἔχει πλαίσιον; — Λοιπὸν ἀφοῦ δὲν ἔχει, πρέπει νὰ κάμωμεν ἡμεῖς ἐν ἐθα βέβαιον ὅα ὑπάρχουν, καὶ ἂν δὲν ὑπάρχουν, ἐμποροῦμεν νὰ παραγγείλωμεν ἡ εἰκὼν ἐκεῖνη εἰνε μίαν ἐκ τῶν πρώτων, αἱ ὁποῖαι παρουσιάθησαν ἐφέτος. — Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ εἰκὼν σας ἀπέκτησε τὸ ὡραῖον πλαίσιον, εἰς τὸ ὁποῖον τὴν εἶδετε, καὶ ἐτέθη εἰς τὴν τετράγωνον ἀΐθουσαν. Βλέπετε λοιπὸν, κύριε Δελακροά, ὅτι πρέπει νὰ περιορισθῆτε μόνον εἰς τὰς εἰκόνας, καὶ νὰ ἀφήσατε τὰ πλαίσια πρὸ πάντων μὴ λαίμαυεῖτε τὸ κηρὶ, τὸ ὁποῖον χρεωστεῖτε εἰς τὸν κύριον Gros.

Τὴν ἐπαύριον τὸ πρῶτὸ ὁ Δελακροά, ὡς ἦτο ἐπόμενον, μετέβη εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ βαρῶνου. Πληροφορηθεὶς τίς ἦτο, ὁ διάσημος ζωγράφος ἀπεφάσισε νὰ τὸν δεχθῆ.

— Ἀ! σεῖς εἶθε ποῦ ἐξωγραφήσατε τὸ πλοῖον ἐκεῖνο;

— Ὁ Gros ἐνόει διὰ τοῦτου τὴν λέμβον τοῦ Βιργιλίου.

— Μάλιστα, κύριε βαρῶνε.

— Τί ἡλικίαν ἔχετε;

— Εἰκοσιτριῶν ἐτόν.

— Κάθησε, εἶπεν ὁ Gros.

— Ἄμα δὲ ὁ Δελακροά ἔλαβεν ἔδραν.

— Ἄκουσε, εἶπεν ὁ ἐπιφανὴς ζωγράφος. Εἰξεύρεις τί ἔκαμες εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν τῶν ἐκοσιτριῶν ἐτόν; — Ὁχι, δὲν τὸ εἰξεύρεις; ὅα σὲ τὸ εἶπῶ λοιπὸν ἐγὼ. — Βλαμεις ἐν ἀριστοῦργημα — ἀριστοῦργημα χρωματισμοῦ.

— Ὁ Δελακροά ὑπεκλίθη εὐχαριστῶν.

— Ἀριστοῦργημα χρωματισμοῦ. Ἄλλὰ εἰσέρις πῶς σχεδιάζει; — Ὁχι, δὲν τὸ εἰξεύρεις, καὶ ὅα σὲ τὸ εἶπῶ καὶ τοῦτο ἐγὼ. — σχεδιάζεις ὡσάν...

Καὶ ὁ Gros ἀπήγγειλεν ἀμέριον τὸ ὄνομα τοῦ γνωστοῦ ζώου, τοῦ θεωρουμένου ὡς πρότυπον ἡλιθιότητος.

Ἄν καὶ ἡ λέξις ἦτο ἱκανὴ νὰ ταράξῃ τὸν νέον ζωγράφον, οἱ ἔπεινοι ἄμως διέλυσαν τὴν ἐξ αὐτῆς ἐντύπωσιν. Ὁ Δελακροά παρέμεινε δύο ὥρας εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Gros. Ὅταν ἀνεχώρει

— Ἐλα πάλιν νὰ μὲ ἰδῆς, εἶπεν ὁ βαρῶνος. Ὅα σὲ μάθω νὰ σχεδιάζεις. X...

Ἡ ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΑ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑΙ

Ἐν Ῥωσσίᾳ, ἡ βιομηχανία τῶν θρησκευτικῶν εἰκόνων, ἰδιαίτερον ἀποτελεῖ κλάδον τῆς εἰκονογραφικῆς τέχνης. Ἡ ὀρθοδοξία τῶν διὰ τὴν λατρείαν καθιερωμένων ἀντικειμένων τηρεῖται εὐλαβέστατα καὶ ἄπασαν τὴν ἀτοκρατορίαν, καθὼς εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους.

Ἐν Τρόιτσα, ἐν Μόσχᾳ, ἐν Τούλτα, ἐν τῷ κέντρῳ αὐτῆς Ῥωσσίας, ὀλόκληρα χωρὶα κατοικοῦνται ὑπὸ ζωγράφων ἢ μᾶλλον τεχνιτῶν, οἱ ὁποῖοι πατροπαράδοτος ἔργον ἔχουσι νὰ κατασκευάζωσιν εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας, τῶν διαφόρων ἁγίων κατὰ τὰ ὑπὸ τῆς Ἀρχῆς τεθειμένα ὑποδείγματα.

Πάντες οἱ κάτοικοι, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδία, καταγίνονται εἰς τὴν βιομηχανίαν ταύτην. Βλαστοὶ αὐτῶν ἔχει ἰδιαίτερον ἐργασίαν, εἰς ἣν καὶ ἀποκλειστικῶς ἀσχολεῖται. Οὕτω λ. χ. εἰς ζωγράφει τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἕτερος τὸ στόμα, ἄλλος διακόπτει τὰς ἀκτῖνας, αἵτινες περιβάλλουσι τὸ πρόσωπον. Ἐπὶ τέλους δὲ ὁ ἀρχιεργάτης ἐπεξεργάζεται τὸ σύνολον τῆς εἰκόνος.

Ὡς οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι κατεσκεύαζον διὰ πολυτίμων μετάλλων τὰς κυριώτερας εἰκόνας τῶν θεοτήτων αὐτῶν, ἐπικοσμοῦντες αὐτάς διὰ τιμαλφῶν λίθων, οὕτω καὶ οἱ Ῥῶσοι κατασκευάζουσι τὰς εἰκόνας αὐτῶν ἀπολυθιοῦντες τὸ ἀνατολικὸν δόγμα. Τὸ σῶμα εἶνε ἀειποτα ἐξωγραφημένον, οἱ περὶ τὸ πρόσωπον ἀκτινωτοὶ στέφανοι ἐπίχρυσοι ἢ χρυσοί, ἡ δὲ διακόσμησις ἐν γένει ἐκ πολυτίμων μαργαριτῶν, ἀδαμάντων καὶ ἄλλων κριμνῶν μεγίστης ἀξίας.

Ἡ βιομηχανία αὕτη παρέχει δαψίλειαν θρησκευτικῶν εἰκόνων καὶ ἄπασαν τὴν Ῥωσσικὴν Ἐπικρατείαν, καὶ εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας, τὰ προϊόντα δὲ ταῦτα διασπείρονται εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ ἀνατολικοῦ δόγματος.

Βλαστον δωματίον οἰκίματος, εἶτε ἀνάκτορον εἶνε τοῦτο, εἶτε καλύβη πενιχρὰ ἔχει τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἀνηρτημένην ἐν τινι καταφανεῖ γωνίᾳ, ὡς σύμβολον τρόπον τινὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ πανταχοῦ παρόντος καὶ τὰ πάντα ὀρῶντος.

Κατὰ τὸν κριματικὸν πόλεμον οἱ Γάλλοι στρατιῶται συνέλεξαν πολλὰ σήματα τοῦ εἶδους τοῦτου ἐκ τῶν λαίμων τῶν φονευθέντων Ῥωσσῶν ἀ-

ξιοματικῶν καὶ στρατιωτῶν, τὰ ὁποῖα οἱ Ῥῶσοι φέρουσι ἐφ' ἑαυτῶν κατὰ θρησκευτικὸν ἔθιμον.

Οἱ Ῥῶσοι ἀγιογράφοι οὐδὲν ἔχουσι τὸ ἔξοχον ἐν τῇ τέχνῃ, ἔπαρ νὰ καθίστα αὐτοὺς ὑπερτέρους τῶν ἐν τῇ Δύσει ταχνητῶν ζωγράφων, οἵτινες ἔργον ἔχουσι νὰ κατασκευάζωσι θρησκευτικὰς εἰκόνας ἐξωγραφημένας ἢ ἀναγλύφους.

ΤΑ ΜΑΓΕΙΡΕΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ἐν Πετρούπολει.

Εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Ῥωσσικοῦ κράτους συνεστήθησαν νεωστὶ πολλὰ εὐεργετικὰ καταστήματα, σκοποῦντα τὴν ἀνακούφισιν τῆς ταλαπώρου ζωῆς τῶν ἀπόρων καὶ τῶν πεινῶντων. Οὕτως ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Νοεμβρίου ἠνοιχθήσαν ἀλληλοδιαδόχως ἐν βραχέϊ διαστήματι χρόνου ἐν Πετρούπολει πολλὰ μαγειρεῖα διὰ τοὺς πτωχοὺς ἔχοντα ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον.

Ἡ εὐγενὴς αὕτη ἰδέα τοῦ νὰ παρέχεται εὐεργεσία εἰς τὴν κατωτέραν τάξιν τῆς κοινωνίας, ἥτις εἰς ὅλας τὰς μεγάλας πόλεις τῆς Ῥωσσίας εἶνε πολυάριθμος, καὶ νὰ δίδεται αὕτη βοήθεια καὶ ἀνακούφισις, ἀνήκει κυρίως εἰς τὸν ἱερεῖα τῆς γαλλοευαγγελικῆς ἐκκλησίας ἐν Πετρούπολει, κύριον Σιρόβ.

Δὲν ἔχον δ' εἰσέτι παρέλθει δύο ἑβδομάδες ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ πρώτου ἀσύλου, ἐν ᾧ παρεῖχτο δωρεὰν γεῦμα εἰς τοὺς ἀπόρους, ὅτε ἰδρῶθη καὶ ἕτερον οὕτως εἰσὲν τροφοδοτεῖον εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Μιχαῆλ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς μεγάλης δουκίσσης Αἰκατερίνης Μιχαηλόβνας, ἧς αἱ εὐεργεσίαι πρὸς τὸν λαὸν ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην ἦσαν πρὸ πολλοῦ γνωσταί.

Τὸ πρῶτον μαγειρεῖον τοῦ λαοῦ παρέχει καὶ ἐκάστην γεῦμα εἰς 300 πρόσωπα, καίτοι κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς συστάσεώς του δὲν πρῆσθηροχοντο καὶ ἐκάστην πλείονες τῶν 100 ἀνθρώπων.

Καὶ εἰς τὰ ἀνάκτορα δὲ τῆς μεγάλης δουκίσσης παρασκευάζεται καὶ ἐκάστην τροφὴ διὰ 300 πρόσωπα. Αἱ δαπάναι τῆς προμηθείας ἀνέρχονται καὶ ἐκάστην εἰς 10 ρούβλια περίπου, διὰ δὲ τὸν μέλανα ἄρτον εἰς 5 ρούβλια. Μέρος τῶν δαπανῶν τούτων ἀνέλαβον πολλὰ εὐγενεῖς καὶ εὐεργετικαὶ κυρίαι, τὸ δὲ πλεῖστον δαπανᾷ αὕτη ἡ μεγάλη δουκίσσα. Αἱ κυρίαι αὗται πληρώνουσι κατὰ μῆνα 10-30 ρούβλια ἢ καὶ πλεον. Ἐπειδὴ δὲ αἱ συνεισφοραὶ τῶν κυριῶν τούτων ἀνέρχονται κατὰ μῆνα εἰς τὴν ποσότητα τῶν 200 ρουβλίων, ἐκάστη αὐτῶν τρέφει ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας τοὺς πτωχοὺς, καὶ περιστάται αὐτοπροσώπως εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ συμβουθεῖ.

Ἡ τροφὴ, ἧτις παρέχεται εἰς τὰ τροφοδοτεῖα ταῦτα τοῖς πτωχοῖς, ἐπαρκεῖ πληρῶστα εἰς τὰς οὐχὶ μεγάλας ἀξιώσεις τῶν προσερχομένων. Συνίσταται δὲ ἐκ πανακίου βοφήματος ζωμοῦ λα-

χάνων, έθνικου φαγητού των Ρώσων, καλουμένου Schtschi, ή εκ ζωμού μετά τεμαχίου κρέατος. Έν τών άτόμων, άτινα γενματίζουσιν εις τά τροφοδοτικά, ζητείται ένδειξις της πενίας, εάν μη ταύτα όσιν άνάπνοι ή άλλως ποικ καταφανώς πάσχοντες, παρά της άστυνομίας, των ίσρέων, ή των άδελφοτήτων, ή απόδειξις του ίατρού περί της άσθενείας. Μετά τήν πέρας του γεύματος παρέχεται τέτον και άρτος και εις τούς προσελθόντας άνευ αποδείξεως, ούτω δε ούδεις έξέρχεται έκείθεν, χωρίς να έχη βίψην όλίγον άρτον και «Ένα ζεστό» εις τήν κοιλίαν του.

Και έτερον δε τροφοδοτέον ιδρύθη υπό των άδελφών του έλέου, έχον τήν προστασίαν της μεγάλης δουκίσης δι' 800 πρόσωπα. Και έν τή πόλει δε ιδρύθη έτερον μέγα τοιούτον κατάστημα, εις δ ό αριθμός των καθ' έκάστην προσερχομένων προσώπων άνέρχεται εις 600.

Πρίν ή παρέλθω δε εις και μόνος μήν από της ευεργετικής επιχειρήσεως της μεγάλης δουκίσης και του ίερέως Σιούό, ιδρύθησαν και έτερα δύο δημόσια μαγειρεία, έτα δε και έτερα εις διάφορα μέρη της πόλεως, ούτως ώστε μετά βραχύ διάστημα χρόνου υπάρχουσι νυν 8 τοιαύτα καταστήματα, άτινα παρέχουσιν έν όλω τροφοήν εις 2000 άνθρώπους περίπου καθ' έκάστην.

Κυρία Μ*.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Πρό τινων ήμερών ό ίατρός Δ*, αφού έτελείωσε τάς επισκέψεις του, επανελθών οικου, παρατήρησεν ότι είχε λησμονήσει τήν άλεξιβροχόν του. Χωρίς να χάση καιρόν έξέρχεται εις αναζήτησίν του και επαναλαμβάνει κατά σειράν τάς πρώϊνάς επισκέψεις.

—Με συγχωρείτε, λέγει εις τόν ανοίξαντα αυτόν εις τήν πρώτην οικίαν, μήπως έλησμονήσα έδώ τήν άμβρόσια μου;

—“Όχι, ίατρε, δεν είνε έδώ.

—Περίεργον, λέγει ξηρώς ό ήμέτερος άτληπιάδης.

Εις τόν δεύτερον πελάτην ή αυτή έρώτησις, ή αυτή απάντησις.

—“Α, αυτό είνε έκτακτον, έψιθύρισεν.

Εις τήν τρίτην επισκεψιν ή αυτή άποτυχία.

—“Ω, αυτό είνε άνυπόφορον! λέγει ό ίατρός.

Εις τόν τέταρτον άσθενή ό υπηρέτης άποκρίνεται άμέσως:

—Μάλιστα, ίατρε, έδώ τήν άφήσκατε δρίστε τήν.

—“Α, τέλος πάντων! δόξα τώ Θεώ ποδύπαρχουν και τίμιοι άνθρωποι, άναφωνεί ό ίατρός μας ως άνακουφισθείς.

Αμερικανός τις εισήλθε κατεσκευασμένος εις τηλεγραφικόν τι γραφεϊον, έλαβε τεμαχίον χάρτου και έγραψεν επ' αυτού τά εξής:

«Κίγκτον, δδός Γροσβενδρ, 10, Λονδίνον, Άγγέλλω μετά θλίψεως θάνατον θείου.

—“Ελθετε ταχέως, εϊμεθα κληρονόμοι. Τζών.

“Ο υπάλληλος του τηλεγραφείου αριθμήσας τάς λέξεις λέγει:

—Είνε δύο λέξεις περισσότεραι, Κύριε.

—All right! άνερώνησεν ό επιστέλλων τήν τηλεγράφημα. Άραιρέσατε τό: μετά θλίψεως.

“Εν Ρώμη άνεγινώσκατο τή έπόμενον επιτύχισιν επί του τάφου άνδρογούου:

«Ακαθάτα, στήθι και ιδέ τή θάσμα.

“Εδώ κείται άνήρ και γυνή, οι όποιοι δε μαλόνουν».

Πρό τινος ή τριετής κόρη του κ. Μ... ήτο βρεώς άσθενής.

Οί γονείς έν άγωνία δεν έκαμνον βήμα από τήν κλίνην της μικράς, ίνα προλαμβάνουσι και τάς παραμυριότερας της επιθυμίας.

Κατά τινα στιγμήν τή παιδίον υπανεγείρει όλίγον τήν κεφαλήν.

—Μαμά;

—“Τί είνε, παιδί μου;

—“Όταν αποθάνω, δεν θά βάλης μαύρα και κόκκαλις μου;

ΛΑΗΘΕΙΑΙ

Πρακτικοί άνδρες, μέλλοντες να υπερβώσι τήν ούδην του συζυγικού βίου, έσκέφθησαν ότι ή ελίγος αύτών καλλίτερον να άνήκη εις τάς πενήσας ή εις τάς πλουσίας, και καλλίτερον εις τάς άσχημους ή εις τάς ώραίας, διότι πτωχή και άσχημη γυνή προς τόν σύζυγον αύτης προσφέρεται μετά περισσοτέρας ευγνωμοσύνης και τρυφερότητας, μετά περισσοτέρας περιπαθείας και αγαθότητος, θεωρούσα πάντοτε αυτόν ως ευεργέτην. Τήν δε γνώμην ταύτην διά ποικίλων επιχειρημάτων άνέπτυξεν ό Michelet, όστις εξηκοντούτης ήδη περίησεν και επικυρών τήν άρχαίαν περί τών γεροντών άξίωμα, αφού έν τή νεότητι πλείστα σπουδαία διεπόνησεν έργα, τελευταίον όγκώδη περί θαλάσσης, περί πτηνών και περί άλλων τοιούτων άντικειμένων συνέγραψε βιβλία, έν οίς τό σπουδαιότερον είνε τό περί έρωτος. Άλλ' ούτω γενικώς έκφερομένη ή άρχή αύτη δεν είνε άληθής, ότι ή πενία μαρτυρεί πάντοτε αγαθούς και επιεικέ χαρακτήρας, ούτε ό πλουτος δυστρόπους και μοχηροός, ό δε λαθάτερ, όστις τοσοούτον πρόσχει εις τήν φυσιογνωμίαν, φρονεί ότι σκασιώτατα τό κάλλος υποκρύπτει άσχημίαν ψυχής και ό λαθάτερ δεν άπατάται. Βεβαίως τό κάλλος και ή άσχημία άνεξαρτήτως θεωρούμενα, καθ' όσον άφορξ τήν κανονικότητα των χαρακτήρων ή τό άκανόνιστον αύτών, τήν λευκότητα ή μή του δέρματος, τήν ώραιότητα ή μή των γραμμών του προσώπου, ούδέν άποδεικνύουσιν. Άλλ' εις πλεί

ώσωπον ιδιάζει έκφρασις τις άνεξάρτητος του άλλου ή της άσχημίας. Η έκφρασις αύτη προερχομένη εκ των αγαθών ή καλών έντυπώσεων της ψυχής, ταραττούσθι τό νευρικόν σύστημα και τήν κυκλοφορίαν του αίματος, άλλοιοι τήν νυσιογνωμίαν επί τοσοούτον, ώστε άπορεί τις πώς άνθρωποι, οίτινες έν τή τρυφερά αύτών ήλικία ήσαν ευμορφοι, μεταβλήθησαν εις δυσειδέεις και εανάπαλιν. Άλλά και άν αι διηνεκεις έκείνοι συγανήσεις αι αγαθαι ή κακαι δεν μεταβάλλουσι τά χαρακτηριστικά έν γένει του προσώπου, όπωσδήποτε περικαλύπτουσιν αυτά με έκφρασιν, ής τήν έννοιαν πώς όπωσούν εξυδερής άνθρωπος δύναται ν' άντιληφθθ. Η συμπαθής λοιπόν και έλεήμων καρδιά του εξηκονταετούς Michelet προφανώς ήπατήθη.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ο κ. Faye πρό τινος έν τή επιστημονικώ συλλόγω της Γαλλίας έν Σορδόννη διεπραγματεύθη μετά πολυμαθείας και άγχινοίας τό περί ήφαιστειών της σελήνης θέμα. Ας ειπωμεν δ' εύθύς έν άρχή ότι όπω αι πρόοδοι της άστρονομίας διευκολύνουσι τούς επιστήμονας να βλέπωσι μακρότερον και καθαρότερον, ό πτωχός δορυφόρος της γής άδιαλείπτως αποβάλλει τινά των θαυμασιών, δι' άν είχε πλουτίτην και έν τή μέσφ αιώνι άπέδιδον αύτθ επίδρασιν ίσχυράν επί του καλού ή κακού καιρού, επί των άσθενειών, επί των γάμων, επί του χαρακτήρος των γυναικών κ.τ.λ. Έπειτα τή βοηθεία του τηλεσκοπίου του Γαλιλαίου ό Φιλάμινθος έβλεπεν εις τήν σελήνην κωδωνοστάσια.

Τά κωδωνοστάσια ταύτα έγέγοντο κατόπιν όρη, έπειτα θηωρήθησαν τόποι περικλειστοί υπό όρέων, έπειτα χοάναί, έπειτα ήφαιστεια. Άλλ' ό κ. Faye άποκρούει τήν ύπαρκξιν ήφαιστειών διότι επί της επιφανείας της σελήνης δεν υπήρξε ποτέ θάλασσα, και ότι τό άλμυρόν ύδωρ είνε πρό πάντων σοιχείον ουσιαδες και άπαραίτητον εις πάντα τά φαινόμενα των γεωλογικών εκρήξεων. Κατά παρατηρήσεις, πρό τινων ετών γενομένης, πάν ήφαιστειον προυποθέτει αναγκαιώς ύπόγειον διεόδουσαν θαλασσίαν ή λιμναίου ύδατος, ύπερ συναντών κατά τήν ροάν του χημικώς ουσίας άποσυνθέτει αυτάς και γεννά κατά τήν άποσύνθεσιν θερμότητα και άνάφλεξιν των αερίων.

Τό σχήμα των υποτιθεμένων ήφαιστειών της σελήνης δικαιολογεί τάς υποθέσεις του κ. Faye, διότι είνε παμμεγέθεις κοιλότητες κυκλοτερείς άν τά χειλα άκέρεια και συνεχή αποκλείουσι τήν παραδοχήν της εκρήξεως και της εξάρσεως, οίαν παρέχει ή Άίτνα και ό Βεζούβιο.

Ο κ. Faye είνε έχθρός της δοξασίας ότι ή σελήνη οικείται υπό όντων ομοίων ήμιν. Βασίζει δε τόν συλλογισμόν του επί της ένότητος των ομο-

λιωδών νόμων της φύσεως. Η παγκόσμιος φυσιολογία, λέγει, δεν δύναται να είνε διάφορος εις τόν ήμέτερον πλανήτην και διάφορος άλλωχού. Έπί παραδείγματος δεν δύναμαι να φαντασθώ δυνα ζώντα έν πλανήτη ούτινος ή διαρκής θερμκρασία δεν ύψούται ύπερ τήν του ττικομένου πάγου, ούτε έν πλανήτη, ούτινος ή θερμκρασία δεν κατέρχεται ποτε κάτω της του ζέοντος ύδατος, διότι έν μόν τώ πρώτω τά σπέρματα δεν ήθελον άναπτυχθθ διαρκώς πεπηγότα, έν δε τώ δευτέρω ήθελον έψηθθ.

“Ο συλλογισμός ούτος έχει τήν αξίαν του, άλλ' είνε όλίγον άπόλυτος, ως παρατηρεί ό Secchi εις τούς Αστέριας του. Δεν δύναμεθα να ζήσωμεν εις μίαν κατωτάτην θερμκρασίαν, διότι τά υγρά των ζών ήθελον στερεοποιηθθ, δεν δύναμεθα να ζήσωμεν εις θερμκρασίαν 100°, διότι ή θερμότης ήθελε πήξει τό λεύκωμα του αίματος μας, άλλ' ιδιαίτεροι περιστάσεις δύνανται επί τε της γής και άλλωχού να καταβιβάσωσι τό σημειον της πήξεως του ύδατος, ή να αναβιβάσωσι τό σημειον της πήξεως του λευκόματος. Δεν λαμβάνομεν δε ύπ' όψιν και ότι ό μέγας αρχιτέκτων δεν είνε άπολύτως ήναγκασμένος να μεταχειρίζεται πανταχού τήν αυτήν ύλην.

“Εν Λονδίνω πρό τινων ετών έσχηματίσθη υπό τήν προεδρείαν του λόρδου Dunraven έταιρία κληθείσα Έταιρία της Κυριακής, ήτις καταβάλλει προσπαθείας όπως επιτύχη παρά της Κυβερνήσεως να μένωσιν άνοικτά μετά μεσημβρίαν της Κυριακής τά μουσεια, αι βιβλιοθήκαι και τά άλλα έθνικα ιδρύματα.

Αί προσπάθειαι της περί ής ό λόγος έταιρίας έστέφθησαν ήδη έν μέρει δι' επιτυχίας. Ούτως έπέτυχε τήν κατά κυριακήν έλευθέραν του κοινού εισόδου εις τά μουσεια των προαστειών διαμερισμάτων του Λονδίνου και της θηνικης βιβλιοθήκης του Δουβλίνο. Οί επισκέπται είτε πολυαριθμότατοι, άνήκουσι δε άποκλειστικώς σχεδόν εις τάς εργατικας τάξεις, αίτινες ένεκα των πολλών άσολιών των κατά τήν διάρκειαν της έδδομάδος δεν δύνανται ν' άπουσιάσωσιν εκ των γραφείων ή των εργοστασίων αυτών.

“Ο λόρδος Dunraven υπέβαλεν έσχάτως εις τήν Βουλήν των λόρδων πρότασιν, δι' ής εξήτει να άνοίγωσιν άνεξαιρέτως όλα τά μουσεια και τά άλλα έθνικα καθιδρύματα, έν οίς ό λαός δύναται να τύχη τήν κυριακήν ψυχαγωγίας και διαπαιδαγωγήσεως. Έντόνως και εύγλωττως κατεπολέμησεν ό ρήτωρ τάς πολλάκις εξενηθείσας αντιρήσεις κατά της άθώας ταύτης παραχωρήσεως υπό της αίρέσεως των καθαρροσέδων και των παναρχαίων ήθών και έθίμων, αναφέρον προς ένίσχυσιν των λόγων του τά έν άλλαις χώραις συμβαίνοντα.

“Εν Γερμανία, Δανιμαρξία, Νορβηγία, Σουηδία, Ολλανδία και Έλβετία, ήτοι έν ταίς διαμαρτυρομένηαις επικρατείαις, τά εις τάς τέχνας και

τάς επισήμας αφιερωμένα εθνικά ιδρύματα ανοίγονται εις τὸ κοινὸν τὴν κυριακὴν ἐπὶ πολλὰς ὥρας χωρὶς ἢ πρᾶξις αὐτὴ νὰ ἐπιφέρει βλάβην εἰς τὴν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν τῶν ὑπαλλήλων καὶ φυλάκων τῶν μουσείων. Ἐν ταῖς ἠνωμέναις Πολιτεῖαις αἱ δημοσίαι βιβλιοθήκαι εἰσὶν ἐπίσης ἠνεωγμέναι τὴν Κυριακὴν, ὡς π.χ. ἐν Βοστώνῃ, ἐν Νέα Ἰόρκῃ, ἐν Φιλαδέλφειᾳ, ἐν Κιγινάτῃ, ἐν Χικάγω καὶ Forcester, πρὸς μέγιστον διανοητικὸν καὶ ἡθικὸν ὄφελος τῶν σιγαζόντων αὐτὰς κατοίκων.

Μ' ἕλας τὰς δικαιοσύνας τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Καντεβουρίας τοῦ κόμητος τοῦ Saltesbury, τῶν δουλῶν τοῦ Somerset Ἀργύλ, Malborough καὶ ἐνίων ἄλλων λόρδων, 7 μόνον ψήφοι ὑπεβίβησαν, ὅπως ἡ πρότασις τοῦ προέδρου τῆς Ἐταιρίας τῆς Κυριακῆς θρημωθῆσῃ ὑπὲρ αὐτῆς ἐψήφισαν 34, κατ' αὐτῆς δὲ 41.

Μεταξὺ τῶν περιόρων, ἅτινα ἔφερον εἰς φῶς ἡ ἀπογραφὴ τοῦ 1880, ἡ σχετικῶς ταχέως αὐξήσις τοῦ μαύρου πληθυσμοῦ ἐν ταῖς μεσημεριναῖς τῆς Ἀμερικῆς Πολιτεῖαις, μετὰ τὴν κατάργησιν τῆς δουλείας, δὲν εἶνε ἐκ τῶν ἡττον ἐνδιαφερόντων.

Τὸ σύνολον τοῦ πληθυσμοῦ τῆς μαύρης φυλῆς ἐν ταῖς Πολιτεῖαις, τῆς Ἀλαβάμας, Arkansas, Βορείου Καρολίνας, Νοτίου Καρολίνας, Delaware, Φλωρίδας, Γεωργίας, Kentucky, Λουισιάνης, Μισσυρίανδης, Μισσισιππῆς, Missouri, Tennessee, Βιργινίας, καὶ Ἀυτικῆς Βιργινίας συνεποσοῦτο εἰς 2,242,003 κατὰ τὸ ἔτος 1870, ἀνῆλθε δὲ ἐν ἔτει 1880 εἰς 3,843,891, εἰς οὗ προκρίπτει ἡ ὑπέριμνος αὐξήσις τοῦ πληθυσμοῦ ἐν τοῖς δέκα τελευταίοις ἔτεσι κατὰ 1,401, 888, ἡτοι κατὰ 33 καὶ πλέον τοῖς 100. Ἡ κατὰ τὴν ἀμέσως προηγηθεῖσαν δεκαετηρίδα αὐξήσις τοῦ πληθυσμοῦ ἐφθάσε μόνον τὰς 223, 614, τουτέστι 3 1/2 τοῖς 100 περίπου.

Ἡ ἀντιπαράβολὴ αὕτη, ἥτις ἕλλως συμφωνεῖ πρὸς τὰς πρὸ τοῦ πολέμου παρετηρήσεις, καθίσταται καταφανὲς ὅτι ἡ ἐλευθερία εἶνε εὐνοϊκωτέρα εἰς τὸν πολλαπλασιασμὸν τῆς φυλῆς αὐτῆς ἢ ἡ δουλεία, συνάμα δὲ ἐνδιαφέρει νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἡ αὐξήσις τῶν προϊόντων τῆς ἐργασίας εἶνε ἡ αὐτὴ, ὅποια καὶ ἡ τοῦ πληθυσμοῦ. Συνέπεια τῶν ἀνωτέρω εἶνε, ὅτι τὸ ἐλευθέρως ζῆν καὶ ἐργάζεσθαι τόσῳ ὑπὸ οἰκονομικὴν ὅσῳ ὑπὸ ἀνθρωπίνην ἐποψίν, εἰσὶν ἐπίσης οἰκονομικά.

Ἀφ' ἐτέρου, ἕτερον γεγονός, δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀφετηρία εἰς ἐνδιαφερούσας ἐθνολογικὰς καὶ ἀνθρωπολογικὰς μελέτας, εἶνε ὅτι ὁ λευκὸς πληθυσμὸς τῶν ἐν λόγῳ Πολιτειῶν ἀποτελοῦμενος εἰς 8,853,377 κατοίκων κατὰ τὸ 1870, ἀνῆλθεν ἐν ἔτει 1880 εἰς 11,250,713, ἡτοι αὐξήθη κατὰ 25 τοῖς 100.

Πασιδῆλον λοιπὸν καθίσταται ὅτι ἡ αὐξήσις τοῦ μαύρου πληθυσμοῦ, κατὰ τὰ δέκα τελευταῖα ἔτη, ἦτο μεγαλειτέρα καὶ ταχυτέρα τῆς τοῦ λευ-

κοῦ. Ἡ ἐκ τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων τῶν δημοσιευθέντων παρὰ τῆς Κυβερνήσεως πηγάζουσα αὐτῇ παρατήρησις, θέλει χρησιμεύσει εἰς τὸ νὰ ἐπανορθώσῃ πλάνην διαδοθείσαν, περὶ ἐλαττώσεως δὴθεν φυλῆς κατωτέρας, ζώσης, οὕτως εἰπεῖν, παραπλεῖρως μετὰ φυλῆς ὑπερτέρας.

Τὸ ἀκόλουθον ἐπιστόδιον τοῦ πρὸς τοὺς Βόρειοις πολέμου τῶν Ἀγγλῶν ἀναγιγνώσκω ἐν τινὶ ἐφημερίδι.

Μετὰ τινα πορείαν οἱ Ἀγγλοὶ εἶχον στρατοπεδεύσει ἐγγὺς ῥύακος πρὸς τὴν ἐσπέρας στρατιώται τινες φέρουσι τοὺς ἵππους τινὶ διὰ τὸν ποτίσασιν εἰς τὴν ῥύακα. Ἀλλὰ τινὲς Βόρειοι, ἐνδραύοντες ἐκεῖ που, ὁρῶσιν αἰφνης κατὰ τῶν Ἀγγλῶν, ἀρπάζουσι τοὺς ἵππους ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν ἀναπηθῶσιν ἐπ' αὐτοῦ, καὶ τρέπονται εἰς φυγὴν καλπάζοντες. Νὰ καταδιώξωσι τοὺς ἀρπάζας ἢ νὰ πυρροβώσῃσι κατ' αὐτῶν ἦτο ἀδύνατον διότι οἱ Ἀγγλοὶ εἶχον ἔλθει ἄσπλον αἰφνης εἰς σαλπικιτῆς ἔσχε τὴν εὐτυχῆ ἐμπνευσιν νὰ σαλπίσῃ μεταβολῆν μετ' ἄλλῃ τὴν δυνάμει τῶν πνευμένων του. Εἰς τὸν ἦχον τοῦ σαλπισματος τούτου οἱ ἵπποι, ὅτινες ἐνόησαν κἀλλιστὰ τὸ πρόσταγμα, ἐν ᾧ ἔτρεχον ἀπὸ ῥυτῆρος, αἰφνης κάμνουσι μεταβολῆν, καὶ παρὰ τὰς προσπαθείας τῶν Βόρειοι, ὅτινες ἄλλως εἶνε ἐξείρηται ἵπποις, ἐπαναφέρουσιν αὐτοῦ, ἐν καλπασμῷ εἰς τὴν ἀγγλικὴν στρατόπεδον.

Φαντασθήτε τὴν ἀπελπισίαν τῶν ἀνδρείων Βόρειοι νὰ γείνωσιν αἰγμάλωτοι ὑπὸ ἵππων!

Ἀμερικανικὸν ἐπιτόμιον ὑπάρχον ἐν τῷ νεκροταφείῳ τοῦ Long-Island:

Ἐνταῦθα κεῖται
 ἡ **Καλόρα Σιμέτσεσον**
 σύζυγος Ἰωάννου Σιμέτσεσον, λιθοξόου,
 ὅστις τὸ μνημεῖον τοῦτο ἀνήγειρεν εἰς αὐτὴν
 ὡς φέρον ὀφειλόμενον
 εἰς τὴν προσωρινὴν μνήμην τῆς,
 καὶ ὡς δαίγμα τῆς τέχνης του.
 Τιμὴ ἐκὸς ὁμοίου μνημείου
Δεκακίσια ἑκατόμια.

!!! Εἰς ἈΝΑΤΟΛΙΝ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ἙΒΔΟΜΑΔΑ
 "Ὅταν ἡ λυχνίς τοῦ πετρελαίου κατὰ μὲν κατ' ἀρχὰς διὰ καλῆς φλογῆς, εἶτα δὲ μετ' ὀλίγον ἢ φλόξ αὐτῆς μικρύνεται, ἐνῶ καὶ ἡ θρυαλλίς εἶνε ἰκανῶς μεγάλη καὶ ἡ λυχνίς πλήρης ἢ ἡμιπλήρης ἐλαίου, ρίψον ἐντὸς τῆς λυχνίς σου κοχλιέριον αἰνοπνεύματος κοινῶ καὶ τάραξον μετὰ τοῦ ἐν αὐτῷ πετρελαίου. Πόρραυτα θέλεις ἴδειν ἐπὶ τῆ οἰνώπνευμα εἶνε καθάρην, ὅτι ἡ φλόξ γίνεται αὐθις ζωηρὰ καὶ παραμένει τοιαύτη μέχρι τέλους. Τὸ οἰνώπνευμα ἀφίσει διαρκῶς εἰς τὸ δοχεῖον τῆς λυχνίς.